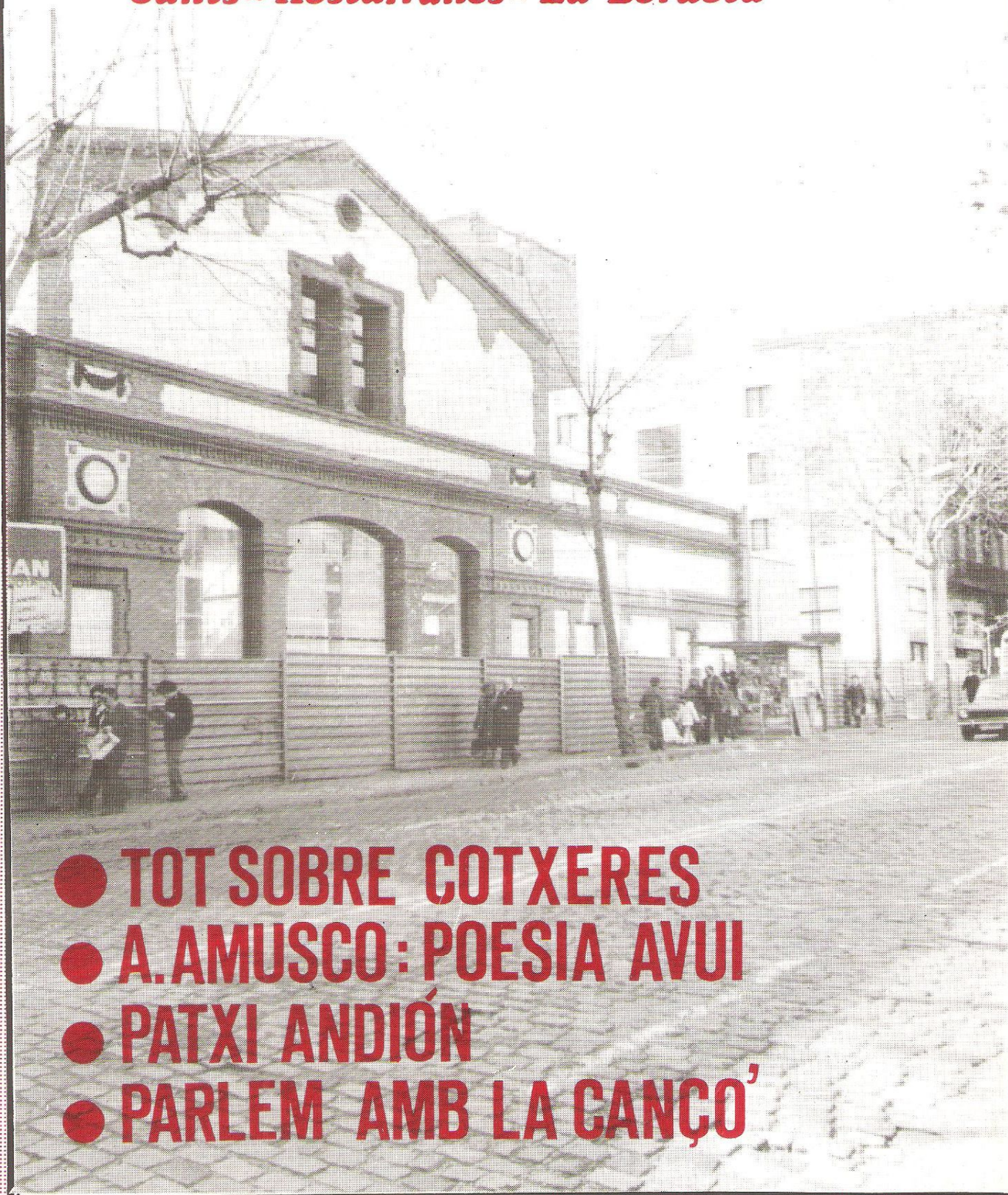

Trenc d'Alba

Revista d'informació i animació cultural
Sants ~ Hostafrancs ~ La Bordeta

- **TOT SOBRE COTXERES**
- **A. AMUSCO: POESIA AVUI**
- **PATXI ANDIÓN**
- **PARLEM AMB LA CANÇÓ'**

FEBRER-83 num. 7 75 ptes.

La revista feta
a la teua
mida...

ASSOLIR LA CONTINUÏTAT

Estem treballant molt intensament. Volem que el barri tingui revista i ho podem assolir. En l'editorial del darrer número de "Trenc d'Alba" (núm. 6, desembre) érem molt realistes: sense col.laboració de la gent del barri no podíem continuar. Hem pogut comprovar que hi ha força gent que està pendent del que fem i que ens anima a continuar. L'única cosa que volem és això: continuïtat, que el lector sàpiga que si avui té aquesta revista entre les mans, també l'hi tindrà el mes vinent i l'altre i l'altre. Amb continuïtat arribarà publicitat, subscripcions i amics col.laboradors. Amb aquest número 7 volem la continuïtat. Si tothom respon com esperem, si les campanyes que acabem de fer per obtenir publicitat i per ampliar el nombre de subscriptors donen els fruits esperats, la continuïtat de "Trenc d'Alba" serà una realitat. I seria estupend que la continuïtat comencés ja avui i que en el mes de març puguem celebrar mínimament eufòrics el nostre 1r. aniversari. Des d'aquí us animem, amics de la revista, que ens ajudeu a assolir la continuïtat.

TOTS

DIRECTOR

Alfred Picó

CONSELL DE REDACCIÓ

Manuel Gómez
Eduard Castañó
Aleix Ferrater

HAN COL.LABORAT EN LA
REDACCIÓ D'AQUEST
NÚMERO

Josep Martínez
David Stardust
Rosa M. Picó
Jordi Teixidó
Sergi Doria
Guzmán Álvarez
Paco Pinazo
Júlia Badal
Montse Valverde
Pere García
Mercè Rovira

FOTOGRAFIA

Teresa Tarabal
Arxiu Històric

DIBUIX

Mario Sánchez

Redacció:

Riego 28 - Tel. 325.12.65

SOBRE COTXERES

El teme de les Cotxeres torna a ser notícia de primera magnitud en la vida del barri. L'Ajuntament té prevista la inauguració de les Cotxeres com a centre cívic per al mes de febrer. Definitivament, s'haurà acabat una de les històries més reivindicatives del barri. Però no tothom n'està content. Alguns sectors d'aquí, principalment gent d'entitats, no veuen massa clar que això dels centres cívics sigui un vehicle útil per canalitzar les inquietuds i les necessitats dels ciutadans del barri. Lògicament, la vida d'una associació o entitat popular és molt activa i animosa. De moment, la impressió que es treu de les Cotxeres no sembla que lligui gaire amb aquests conceptes: horaris molt testimonials, una gran fredor i la sensació que tot allò és massa bonic i es fa inaccessible. Però tampoc no podem ser crítics en tot. Hem de deixar passar un quant temps. La idea dels centres cívics és bona, molt bona diríem. Uns centres cívics ben portats poden esdevenir mitjans ideals perquè la gent que té inquietuds culturals i personals hi trobi un lloc per realitzar-se, un lloc que sigui com a casa seva. Ara bé, la gent s'hi ha de trobar de gust, i la cultura popular no creiem que tingui gran cosa a veure amb un ambient fred i tancat. La gent de Sants ha de fer seu el centre cívic de les Cotxeres. Ara l'esforç s'ha d'encaminar cap a la consecució d'un centre cívic obert, útil, i que sigui, també, eina profitosa per a les entitats. I les entitats han d'interessar-se per les Cotxeres. Si les Cotxeres suposa la marginació d'algú, si les Cotxeres no representa res per a Sants, si no assoleix el caliu de la gent, aleshores caldrà reivindicar de nou les Cotxeres.

SUMARI

4-5-6-7. Tot sobre Cotxeres; 8-9. Notícies; 10. Plaques del carrer "Jocs Florals": fotos i reflexió; 11. Còmic; 12. Els nostres edificis; 13. Narciso Yepes a Sants; 14-15. Patxi Andion; 16-17. Creació; 18-19. Entrevista a Alejandro Amusco; 20. Una mica de tot; 21. Los trabajos y los días; 22. Parlem amb la cançó catalana; 23. Rock'n show; 24. Cinema; 25. Potipoti; 26. Concurs literari.

Imprès a
Ibars - c/ Sepúlveda, 171

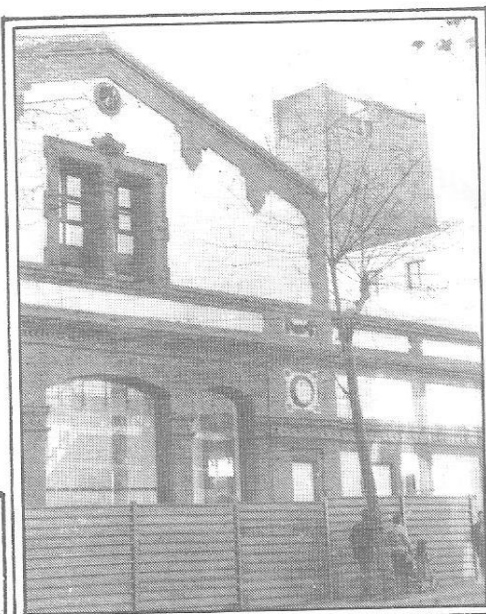
Dipòsit legal
B. 9486 - 82

TRENC D'ALBA no es
fa necessàriament solidari de
les opinions expressades pels
seus col.laboradors.

L'entorn actual de les Cotxeres és, encara, força precari: una tanca metàl·lica envolta l'històric garatge i per una petita obertura es pot arribar a l'entrada. Allí, darrera un mostrador, un parell de guàrdies t'atenen. "¿El señor Quadres?, -Todavía no ha llegado. Si quiere usted esperarlo allí". Una sala d'espera molt correcta m'ofereix una sèrie de fulletons municipals, entre els quals n'hi ha un —o dos, un de co-

lor verd i un altre de color rosat— titulat "Centre Cívic Cotxeres de Sants. Serveis Municipals al barri". Des del banc puc observar un edifici que fon el funcionalisme amb un cert luxe: es veu, a mà esquerra, un tauló totalment ple de papers, anuncis, convocatòries, etc., unes parets blanquíssimes, un ascensor a l'esquerra i diverses plantes. Al costat de l'ascensor una placa molt visible m'indica el que hi ha a cada

pis: PB Director Centre Cívic, Assistentents Socials, Informació; P1 Serveis Socials; P2 Serveis Socials; P3 Serveis Socials; P4 Serveis de Joventut.

Al cap de pocs minuts arriba en Josep Quadres, el Director del Centre Cívic de les Cotxeres i del Casinet d'Hostafrancs. D'uns trenta anys, nerviós, actiu i molt amable. Dins del seu despatx, dues taules, quatre cadires, parets blanques i unes cortines com de roba que van del sostre a terra. M'ensenya un ampli dossier de les activitats que s'han fet, sobretot al Casinet, que funciona des de fa tres mesos, i després, juntament amb la Teresa que acaba d'arribar, pugem cap a dalt.

des del barri...

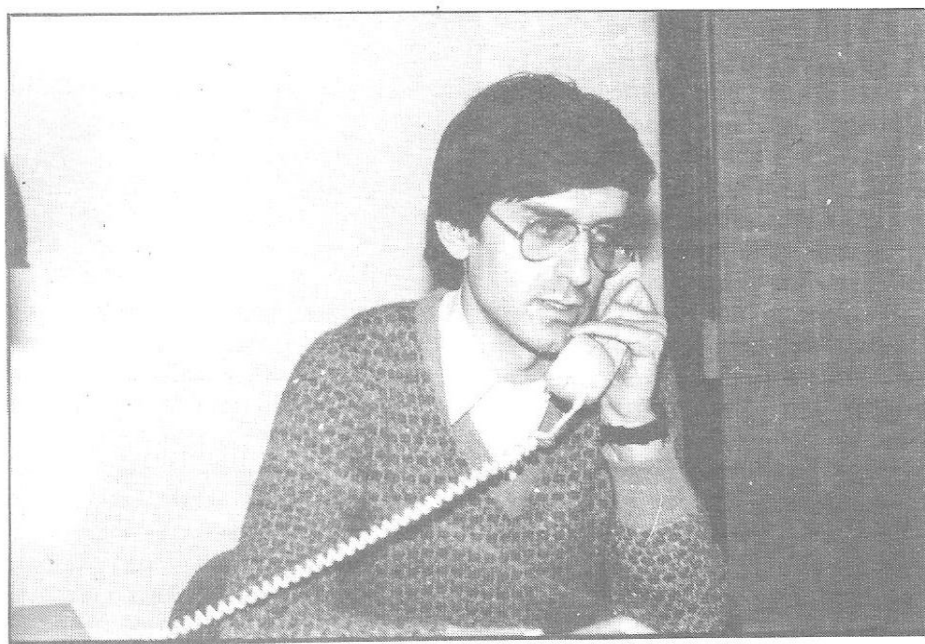
Al primer pis hi ha la sala gran, d'uns cinquanta metres quadrats, amb una gran taula, cadires al voltant, les cortines de roba també; molt ample, molt espaiós, molt net... molt maco, vaja. "Oye, límpiem un poco esto que esta noche hay una película". Un guàrdia que ens acompanya ho neteja, o més que netejar-ho ho posa a to, que de net ja n'està. La resta de les sales són per l'estil: una sala per a nens subnormals amb un d'aquests miralls que per una banda són reflexius i per l'altra no, despatxos, plantes, rajoles de gres morat a terra i una sala, a la quarta planta, per a joves, preciosa també. "Realment està molt bé i és molt bo tot això —ens comenta en Josep Quadres—, l'empresa constructora ens ho ha fet de p... mare". I té raó.

força avançat, on hi ha de tot —o hi haurà—. Respectant l'arquitectura original de les Cotxeres s'ha bastit un gran edifici: una sala d'actes per a cent persones amb seients ja fixats a terra, una altra d'exposicions amb columnes pel mig i molt espaiosa, una futura biblioteca, bar, etc. Un dels elements que més criden l'atenció d'aquest edifici són les grans clarabòies que l'envolten: uns grans vidres "antibales" —afirma el seu director— que van del sostre al terra mateix i que li donaran una gran visibilitat de dia, encara que a alguns, com a la Teresa, li pot donar un cert vertigen. Una de les esplèndides sales adossades a la vidriera podrà servir, a l'estiu, "de solàrium i tot, i s'hi estarà de conya". En Josep

celona i, en fi, no sé com dir-vos-ho... és com un palau social, enmig d'un barri.

Ara només manca que s'obrin les portes. En Josep Quadres ens afirma i reafirma que el Centre està obert a tothom, tant particulars com a les entitats, que les instal·lacions serveixen per a qui ho demani, d'acord amb uns canons de temps i espais, tot esperant que la gent no es passi, com sembla que succeeix al Casinet. Allí, però, les relacions "entre el Centre i les entitats —ens explica el seu director— són molt bones; no tenim problemes. Desitjo que aquí succeeixi el mateix". Recelant de les entitats, en Josep Quadres ens acompanya a la porta i ens acomiadem tot esperant veure'ns una altra vegada. Des de fora tornem a observar el Centre Cívic; és magnífic, potser massa.

(Moltes gràcies al guàrdia que ens guià per les fosques obres.)

Després de veure aquest primer edifici —n'hi ha dos més— ens n'anem cap a fora a veure els altres dos, encara no acabats.

De veure'ls no els veiem massa bé, ja que a part que encara no hi ha la instal·lació elèctrica, és negrenit. En unes ombres molt espaiades s'instal·larà un gran auditori, amb capacitat per a cinc-centes persones. Al seu costat hi ha un altre edifici,

Quadres està orgullós, i nosaltres bocabadats. Caminant per aquelles meravelloses ombres, el director del Centre ens adverteix que anem amb compte amb alguns endolls que hi ha per terra: d'acord.

Ja està, ja ho hem vist —?— tot. Realment, el Centre Cívic de les Cotxeres té unes condicions, abans de ser inaugurat, esplèndides. És el més gran de tots els que hi ha a Bar-

Text: Aleix Ferrater
Fotos: Eduard i Teresa

LA GUERRA DELS CENTRES CÍVICS

EL SECRETARIAT D'ENTITATS A L'ATAC

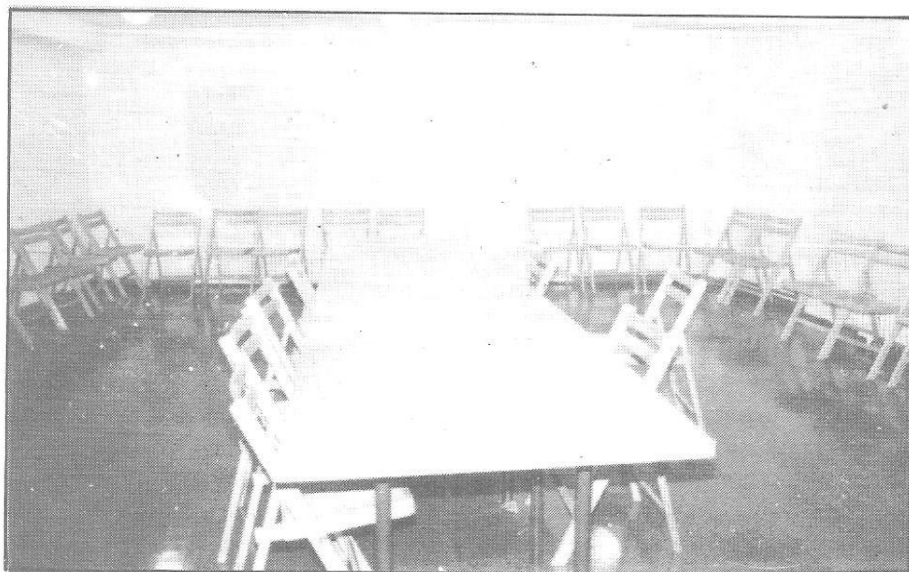
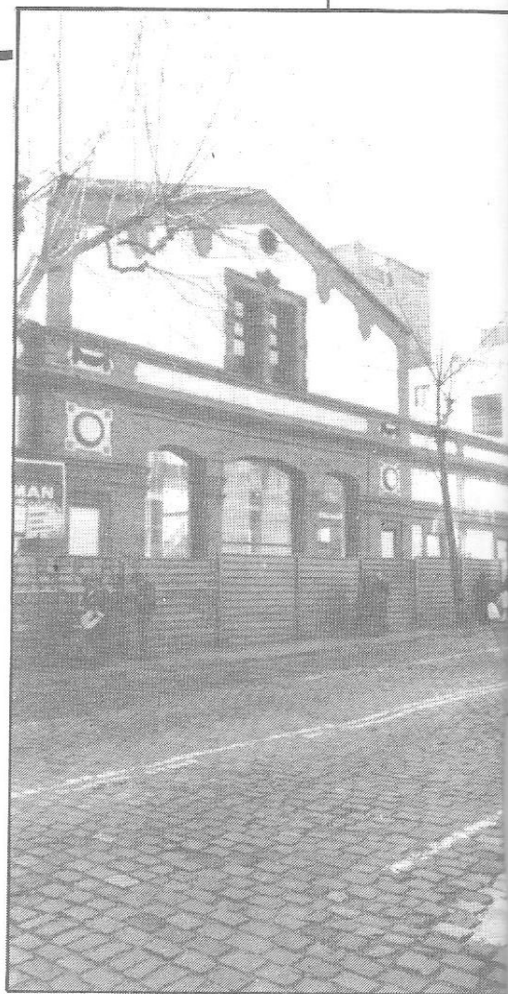
LA GUERRA DELS CENTRES CÍVICS

La propera inauguració del Centre Cívic de les Cotxeres ha reactivat una forta polèmica. I diem reactivat perquè el tema "Cotxeres" és ja polèmica des de fa una colla d'anys. Ara, quan la política que ha de regir aquest Centre Cívic ha quedat definida, han sortit de nou a la llum pública les opinions dels qui, malgrat tot, encara no ho veuen massa clar.

A poc d'acabar l'any '82 aparegué al periòdic "Hoja del Lunes" un article polèmic. El signava el conegut periodista Jaume Fabre, expert en temes urbans i coautor junt amb en Huertas del llibre "Barris de Barcelona", i portava com a títol "Centros Cívicos". L'article fou molt comentat entre la gent del barri sensibilitzada pel tema i sobretot pels qui d'alguna manera o altra han criticat la manera com s'ha portat darrerament el tema Cotxeres. Fabre, en el seu article, raonava el desencís que actualment tenen moltes persones en el tema dels Centres Cívics. Un desencís, deia, que ve donat per l'organització que es preveu: "Un director impuesto por el ayuntamiento; en algún caso, una junta de distrito completa ocupando unos cuantos despachos y tallando los mozos que se van a la mili; y unas paredes frías, infrautilizadas o artificialmente dinamizadas". Fabre acabava amb una dura crítica: "si el ayuntamiento prefiere financiar actos propios en lugar de ayudar a las entidades existentes, se producirá una depauperación progresiva de lo que es la riqueza principal de los barrios: la riqueza de su diversidad asociativa".

La reacció del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta va ser gairebé immediata. El Secretariat, que ja havia manifestat en nombroses ocasions el seu escepticisme davant el tema Cotxeres, considerà que l'article de Jaume Fabre sintonitzava amb la seva opinió.

Una setmana després de la publicació de l'esmentat article, el Secretariat d'Entitats adreçava una carta als principals diaris i revistes (entre elles "Trenc d'Alba"). El contingut de la carta coincidia plenament amb la tesi de l'article signat per Jaume Fabre. Aquesta era la reflexió del Secretariat: "A les Cotxeres de Sants —ens deia la carta— es dona el cas que amb total menyspreu de l'opinió de la Gestora Provincial i amb l'aquiescència del Consell de Districte, l'àrea de Descentralització i Participació Ciutadana està convertint molts dels espais que havien de ser per a ús i gaudi dels veïns en dependències de la burocràcia municipal". La carta del Secretariat fou publicada en diversos mitjans de comunicació en la darrera setmana de l'any '82.

EL BATLLE JUSTIFICA LA POLÍTICA DE L'AJUNTAMENT

El batlle de la ciutat, senyor Pasqual Maragall, va estar amb persones representatives del barri, ja fa unes quantes setmanes. Fou en un conegut restaurant del barri i "Trenc d'Alba" va estar-hi present. Es van parlar de moltes coses: dels problemes de la ciutat i del barri, d'anècdotes i d'assumptes greus. La sensació general va ser prou positiva. Va donar la impressió que el senyor Maragall és un home preocupat pels problemes dels barris i per això va manifestar la intenció de potenciar al màxim la figura dels regidors de districte. Però en el tema dels Centres Cívics no va donar la raó a la tesi d'en Fabre i del Secretariat. El president del Centre Social —col·laborador de "Trenc d'Alba"— va manifestar amb el màxim de rigor la preocupació que existeix entre alguns sectors del barri per la manera de portar la qüestió dels Centres Cívics. La resposta del batlle va ser bastant clara tot i no entrar en polèmica. El senyor Maragall va opinar que la filosofia dels Centres Cívics era correcta, que a la llarga donaria bons resultats i que no creia en la competència entitats del barri-ajuntament. "Hem de pensar —va dir el senyor Maragall— que no sempre les entitats d'un barri poden estar animades. De fet ha passat que, segons el moment que es viu, l'ímpetu de les entitats decau i aleshores el barri resta amb una vida cultural minvada. Nosaltres tenim l'obligació —va acabar el senyor Pasqual Maragall— d'assegurar que a cada barri existeixi sempre vida cultural. I aquest és l'objectiu dels Centres Cívics".

La guerra dels Centres Cívics s'ha fet palesa en aquests dos darrers mesos. A partir d'ara caldrà veure els resultats i esperar les actituds de les parts implicades. De moment cal valorar molt positivament la reunió que se celebrà el passat 20 de gener entre el Consell del districte, el Secretariat d'Entitats i l'Ajuntament. Una reunió molt esperada i que va servir per clarificar els punts de vista de cadascú. Les entitats, per la

Los centros cívicos

El Secretariat d'Entitats, del que formen part un centenar de entitats, està vivint la gestió municipalitzadora que se està efectuant en los centros cívicos de Hostafrancs, inaugurado hace dos meses, y el de las Cocheras de Sants, en construcción; espacios que los vecinos, con sus acciones, hicieron recuperables para la ciudad y en los que habíamos puesto tantas esperanzas de gestión popular.

Tal como van las cosas, las entidades nos podemos sentir recelosas de la posible competencia desleal que nos harán los centros cívicos, apoyados con un potencial económico y de gestión de origen municipal. Verdad es que la Administración nos ha repetido diversas veces que los vecinos y las entidades tenemos un papel a jugar en los centros cívicos. Esto, hasta

ahora, sólo son buenas palabras. En realidad, el ayuntamiento hace lo que quiere, sin tener en cuenta nuestra opinión. En las Cocheras de Sants se da el caso que, con menosprecio de la opinión de la Gestora Provincial y con la aquiescencia del Consejo del distrito, el Área de Descentralización i Participación Ciudadana está convirtiendo muchos espacios que habían de ser para uso y disfrute de los vecinos en oficinas de la burocracia municipal.

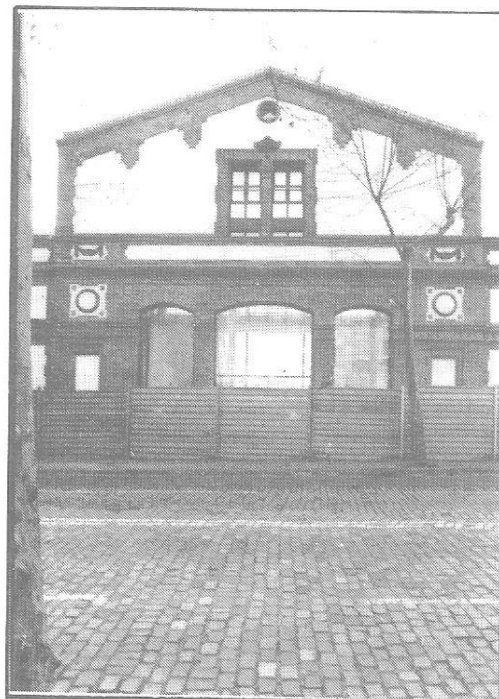
Estamos muy preocupados por la poca participación y nula descentralización que en realidad ofrece esta Área que ostenta unos nombres tan pomposos en su titularidad y tan poco reales en su aplicación. Un ejemplo patente de esta trayectoria lo tenemos en su actuación, hasta hoy, en los centros cívicos de Barcelona. — **Comissió Executiva del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs y La Bordeta.** (Barcelona.)

P. MARAGALL:

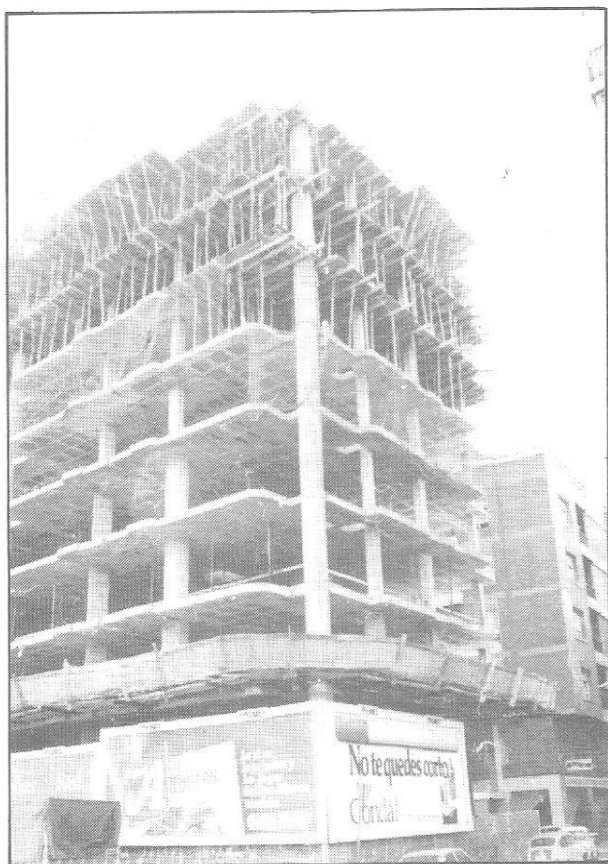
"L'objectiu dels Centres Cívics és assegurar la vida cultural als barris"

seva part, també han pogut donar la seva impressió en les dues convocatòries organitzades pel Secretariat. Una d'elles, la del 12 de gener, va aplegar a més de 30 entitats (per citar-ne algunes: Centre Social, Escoles Proa i Lavínia, Orfeó de Sants, Parròquia i escola Sant Medir, Ateneu Popular i partits com el PSC, PSUC o CDC). Tot aquest moviment, malgrat les diferències de criteri, té almenys un punt positiu: ningú no podrà dubtar que el barri i la vida associativa romanen, sortosament, més vius que mai.

El tema Cotxeres no acabarà aquí. Ja hem comentat alguna vegada que es fa difícil fer una revista del barri sense parlar de Cotxeres. A "Trenc d'Alba" sempre guardem un espai per Cotxeres. I no cal ser massa futuròlegs per afirmar que el seguirem guardant.

NOTICIES

PISOS A LA PLAÇA

Al Cinturó de Ronda, cantonada Miquel Àngel, el moviment ciutadà ha perdut una altra batalla. Allà havia d'haver-hi una plaça, molt reivindicada pels veïns, però no!, una altra vegada les empreses constructors han sortit amb la seva. De res no ha servit que el tema s'hagi portat als tribunals de Madrid. Un cop més hem pogut observar com un espai verd ha estat ocupat per un altre de color gris.

GRAN CONCERT AL PALAU

En homenatge al mestre Enric Ribó tingué lloc al Palau de la Música Catalana un gran concert orquestral i coral del no menys mestre Joan Lamote de Grignon. L'obra interpretada fou "La nit de Nadal", i una de les corals que hi prengueren part era l'Orfeó de Sants. La matinal del Palau fou molt emotiva i, al final, la directora de l'Orfeó (Montserrat Pous) lliurà un obsequi al mestre Ribó entre les seves llàgrimes i els aplaudiments del públic.

Un gran concert en homenatge a un gran mestre i amb la participació, entre d'altres, d'una gran coral.

UN ALTRE GRAN CONCERT

Aquest es féu a l'església de Sant Medir i anà a càrrec de l'entranyable Societat Coral "La Floresta" de la Bordeta. El programa constava de cançons populars catalanes i estrangeres, cançons renaixentistes i cançons de músics com Beethoven,

Bach, Schubert i d'altres. Fou una gran demostració interpretativa coral d'un conjunt de peces molt variades i molt ben triades.

Des de "Trenc d'Alba" felicitem el Xavier Falcó, un president romàntic al mil per mil, i els directors de la Societat, en Miquel Martí i la Ma. Mercè Valero.

donde nadie podía marcarlo, re- forma prodigiosa el tiro a boca-

DOS PINTORS

Organitzada pels Serveis de Cultura del nostre Ajuntament, se celebrà una exposició de joves pintors al Palau de la Virreina, al costat d'entbol modern. N' Ramon Cases. Els pintors van ser reunits sota el nom de "Grup de pintors de Nou Barris", d'entre els quals hi havia dos representants del nostre barri: Ferran Giménez i Carlos Joro.

Realment, és de destacar l'obra d'aquests dos artistes santsencs; posseeixen una sensibilitat i domini de la tècnica pictòrica força encomiables. Els tres díptics d'en Ferran Giménez "Mort dolça" són d'una suavitat, bellesa i expressió fabuloses. És un gran pintor, sens dubte, així com en Carlos Joro amb els seus "Rojo sobre negro" i "Las infieles verónicas".

Endavant, doncs, i esperem veure més quadres vostres molt aviat. Felicitats!

CLASIFICACIÓN: Prot. 27 La Escala-Banyoles

UN CAS D'HUMANITAT

Ens referim a Candelària Borni- quel. A molts lectors no els dirà res aquest nom, però si us passegeu pel carrer Olzinelles i us trobeu una velle- ta que us pregunta per anar a la plaça Catalunya, responeu-li amb comprensió i indiqueu-li el camí. Aquesta dona, no tan perturbada com sembla, té una filla a l'avinguda de la Rep. Argentina, on molt sovint es dirigeix perquè, segons ens digué, es troba molt sola. El drama es produeix cada vegada que la Candelària arriba a la porta de la casa de la seva filla - aneu a saber les peripècies que haurà passat per arribar-hi! - i, senzillament, no la hi vol obrir. La Candelària diu que la vol matar, però és que es troba sola i no sap on anar. Un servidor ha pogut veure més d'un cop la Candelària asseguda a la porta de la casa de la seva filla tot dient: "¿Qué voy a hacer?, Sants está muy lejos; donde voy a dormir esta noche?..." La gent d'allà la pren per boja, i la policia sempre acaba per endur-se-la, després que algun veí l'hagi avisada dient que a la porta de casa seva hi ha una vella boja que li demana per passar la nit.

inúa el espectáculo

pañol se había conver- n juguete para un Cel- ba dando todo un r- elbol moderno. N' celtiña retenia / is jugadas se- mer toque de la tarde; 81 y domingo, día d- del Campo a l-

31 a 11
12 a 23

1-0
1-0
0-1
3-0
2-1
1-0
3-1
2-2
1-0

Oi. La Montes. Oar Vic- b. Tona-Cent. Balserany-Ta. Santa Eulalia-A. Borgoña-Sant Qu. Montmeló-Abadesei. Torelló-Pradenc

CLASIFICACIÓN

Biç 22. 21. La Garriga, Pradenc, rolló, Oar Vic, Montmeló, 20. | Solsona, 21. Andorra, 19. | Cança 20. Macosa Aeda. |

ATACAMENT AL METRO

Durant les passades vacances de Nadal es produí un atacament a l'estació del Metro d'Hostafrancs. Segons sembla, dues persones que coneixien molt bé el moviment dels policies aprofitaren el fet que aquests es dirigien cap a una altra estació per dur a terme la seva tasca. El botí fou força substanciós. Per sort no hi hagué cap desgràcia personal.

Al Athletic (2-1)

se puso en pie por Mercado nueva par-

"Español lo pasó muy anando por 1-0 p- entró que sabe l- ró todo y C- s ocasio-

Español visita unto en- el- to-

ARL

eros-S. Salud- t. San Roque. Pomar-Llei. S. Central- Panchos-F. Aguila-Est. Singuerlin- Amigos-Fu-

CLASIFICACIÓN: Gi- fía, 27. ud, Ag- Salud. Singuerlin-

3. Bell-llo. rmens, 1. D. Castells

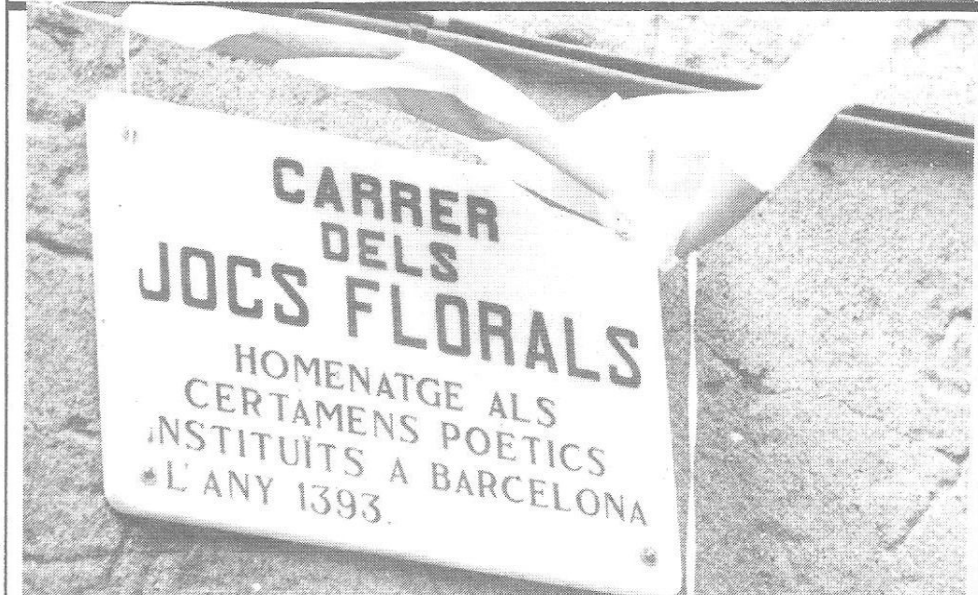
REPORTATGE GRAFIC

**Plaques
del carrer:**

"JOCS FLORALS"

Al carrer dels Jocs Florals ja s'han col·locat les noves plaques indicadores del nom del carrer adaptades a la normativa municipal. La iniciativa ha vingut per part d'una entitat d'aquest carrer: la Unió Excursionista de Catalunya-Sants. Les plaques foren instal·lades pels serveis de l'Ajuntament, però han estat íntegrament finançades per la UEC. En total 11 plaques (dues amb dedicatòries al nom del carrer) i una quantitat de diners prou important. Les noves plaques del carrer Jocs Florals ens porten a una reflexió prou seriosa: han de ser les entitats particulars les que preguin la iniciativa davant la lenta acció dels organismes públics? El cas que avui comentem n'és un exemple clar. Si l'acció de la UEC té èxit, ja ens imaginem una bona colla d'entitats del barri patrocinant les despeses del canvi de plaques del seu carrer. L'eslògan seria clar: "No a la lentitud oficial. Si es vol anar per feina, les entitats garanteixen el canvi... de plaques". En 2 dies Barcelona amb plaques noves. I contents. L'ajuntament estalviaria diners a dojo, els veïns del carrer estarien satisfets a topall i les entitats cofoies d'haver estat elles les patrocinadores del canvi. I com que la política sempre ens han dit que és seriosa, tot això costa d'entendre. O no?

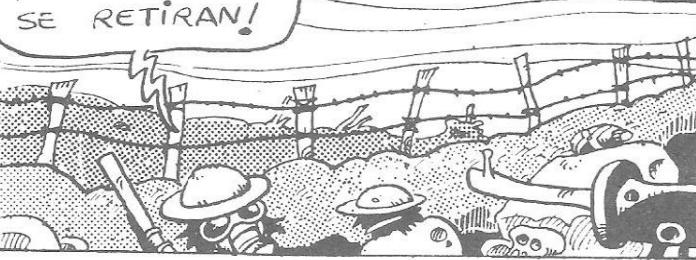
A.P.

LA EPOPEYA ARTICA

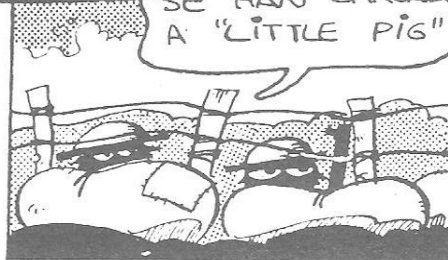
HISTORIA REAL, PERO POCO

BY GUZMAN

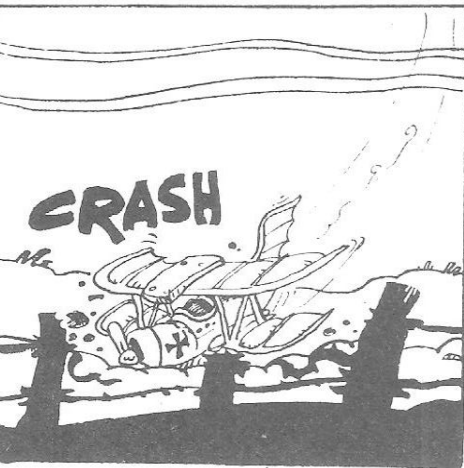
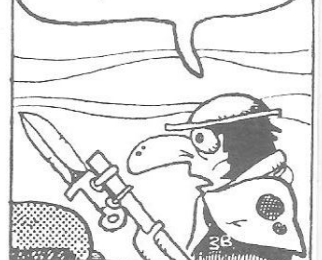
¡LOS BOCHES
SE RETIRAN!

SE HAN CARGADO
A "LITTLE PIG"

¡HEY, MIRAD!

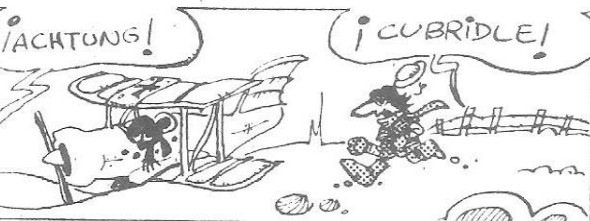

EL PILOTO
ESTÁ MUERTO

PERO EL
APARATO
SIGUE ENTERO

¡PATRICKSON!
¿DONDE VAS?
¡ESTAS LOCO!

Y ASI FUE COMO J.H. PATRICKSON
LLEGÓ A SER EL VERDADERO
CONQUISTADOR DEL POLO NORTE

ELS NOSTRES EDIFICIS

En un primer moment, l'objectiu d'aquest article era parlar de dos edificis molt interessants del nostre barri com són l'Alcaldia i el Mercat de Sants. Però, un cop començada la recerca de les dades, hem pogut constatar la manca d'informació sobre aquests edificis i sobre d'altres elements artístics del nostre barri. Malgrat alguns intents per part de particulars i d'alguna entitat, les poques coses de valor artístic que tenim resten en el més absolut silenci informatiu i corren el perill de desaparèixer a causa de la ignorància general sobre la seva vàlua.

El barri de Sants ha estat sempre un barri obrer i això es reflecteix tant en la seva arquitectura i urbanisme com en tots aquells elements artístics que ornem qualsevol barri donant-li personalitat pròpia.

Però Sants gaudeix d'edificis d'habitatges, mercats, places i edificis industrials molt interessants amb un veritable valor artístic i és una llàstima que hi hagi tan poca informació sobre ells.

La nostra recerca sobre dades dels edificis objecte de l'article ens van portar a l'Arxiu Històric de Sants on el Sr. Cartaïa va posar a la nostra disposició tot el material fotogràfic que tenia a més de la poca informació escrita que existeix, en la seva major part obra de l'arquitecte Víctor Argentí que, el febrer de 1977, va fer un estudi sobre els edificis més interessants del nostre barri a base de fitxes i una memòria que es guarda al Col·legi d'Arquitectes.

Entre el gran nombre d'edificis que Víctor Argentí esmenta, cal destacar:

--El Mercat de Sants o Nou, edificat de 1892 a 1913 segons plànols de l'arquitecte Pere Falques Urpí. És de planta rectangular delimitada volumètricament per tres naus longitudinals amb estructura mixta d'obra vista a la façana i pilars i ferro que sostenen la coberta. Es pot enquadrar dins l'estil Modernista. Ocupa l'illa delimitada pels carrers Sant Medir, Sant Jordi, Càceres i Daoiz i Velarde. Va ser construït per a substituir el vell mercat de la plaça d'Osca. L'actual propietari n'és l'Ajuntament de Barcelona.

--L'Alcaldia de Sants, situada al carrer Creu Coberta 106, es va construir l'any 1895 per l'arquitecte Jaume Gustà i Bondia. La U.E.C. va fer un extens reportatge fotogràfic sobre el seu exterior i interior.

--El Vapor Vell, situat al carrer Galileu 49-52, va ser inaugurat l'any 1848. El seu bloc és de planta rectangular vuitcentista. Disposat perpendicularment al carrer Galileu, la façana principal dona al passatge lateral. Consta de planta baixa més quatre plantes d'alçada. La façana és plana amb obertures ritmades i equidistants, motlluració simple i dintells de descàrrega ovalats. La xemeneia és important. Aquest edifici és de l'exemple del s. XIX i actualment està dividit en locals industrials.

--Antiga Cooperativa La Lleialtat Santsenca, situada al carrer Olzinelles 31 i al carrer Altafulla; va ser construïda entre el 1925 i el 1930. És un edifici entre mitgeres que fa cantonada. La seva planta és rectangular amb planta baixa i pis. Pertany a l'eclecticisme acadèmic i actualment hi ha un supermercat i el ball "Bahia".

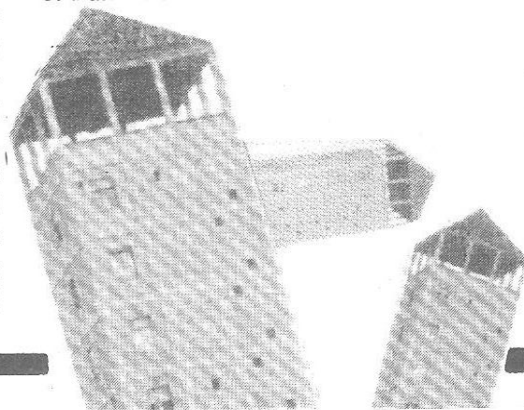
--Cooperativa Ampar de l'Obrer (la Popular Santsenca), situada al carrer Premià 13-15. L'any 1915 es va fer una ampliació de l'edifici construït el 1900. És una tipologia entre mitgeres amb planta baixa i dues plantes dedicada originàriament a cooperativa. Tenia l'economat a la planta baixa, el cafè a la planta primera i el teatre a la planta segona. Estilísticament és un edifici eclèctic que pertany a l'exemple del s. XIX.

--Grup Escolar Lluís Vives (l'Oli-vereta), situat al carrer Canalejas 107. El seu arquitecte va ser Josep Godoy i Casals. Amb un projecte de l'any 1920 va ser inaugurat l'any 1931. Es tracta d'un edifici monumental, aïllat, de tipus neo-barroc i construït segons el programa d'ensenyament, ja que es tracta d'un grup escolar.

--També cal destacar la Plaça d'Osca, situada entre els carrers Premià i Riego. Va ser construïda entre 1850 i 1890. Es tracta d'una plaça romàntica de reduïdes dimensions i amb una tipologia uniforme de cases al voltant, algunes d'elles datades del 1859, 1878 i 1880. Originàriament, al centre s'establí el Mercat. Pertany a l'exemple del s. XIX.

Tot això és una petita mostra del contingut artístic del nostre barri. Un contingut que cal cercar i apreciar tant a nivell de curiositat com d'estudi. Esperem que els amants de l'art de Sants s'animin a aprofundir aquesta tasca.

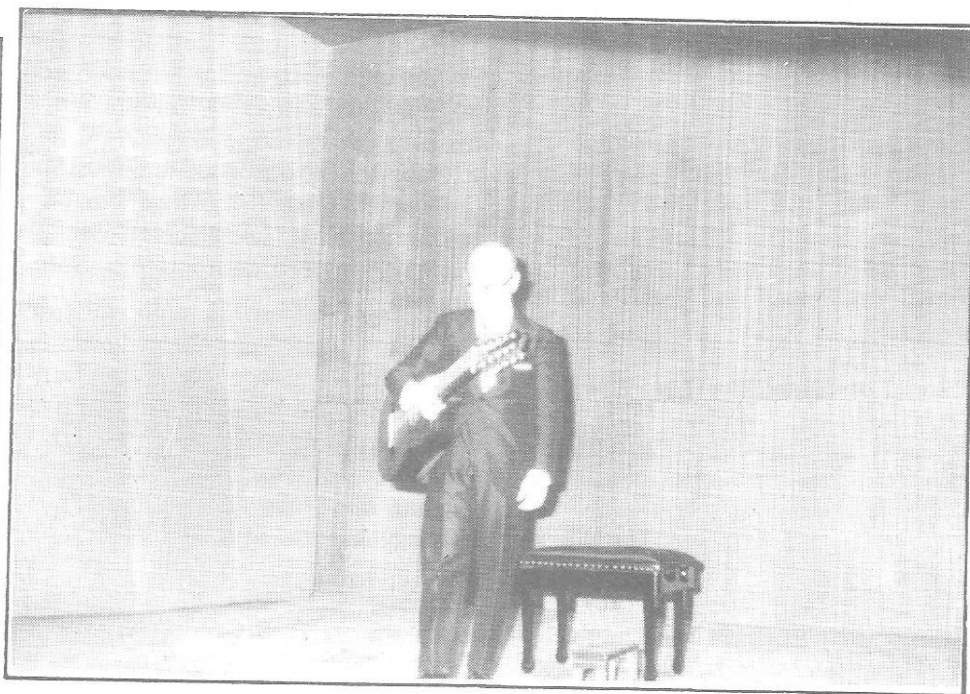
Rosa M. Picó
Josep Martínez

Narciso Yepes

NARCISO YEPES, A SANTS

Una guitarra, una guitarra i prou. Com podríem expressar amb paraules totes les impressions rebudes d'una guitarra? Diuen que una imatge val més que mil paraules. Aquestes són les imatges d'un home conegut arreu del món. Holanda, el Japó, l'Argentina... Enumerar països seria treball inútil. I ara l'hem tingut entre nosaltres. Sí, Narciso Yepes a Sants, a l'Orfeó, un 23 de gener. Com a testimoni històric, aquestes fotografies del seu concert. Fotografies històriques del mestre Narciso Yepes. Aquesta és l'aportació de Trenc d'Alba. Petita però emotiva aportació. A reveure, mestre!

Gràcies Mestre!

PATXI ANDION

Hablar con Patxi Andión es charlar con un amigo, no con una estrella. Su conversación es tranquila y sincera. Patxi es un vasco que nació en Madrid hace 35 años. De muy joven marchó a París donde fue un verdadero bohemio hasta que las circunstancias le introdujeron en el mundo de la canción. "Yo nunca quise ser cantante —nos dice—. Yo, en París, era un verdadero indigente. No quería trabajar, iba viviendo como podía, sin plantearme nada. La verdadera bohemia es libertaria." En 1969 apareció su primer LP. Han pasado muchos años y la vida de Patxi ha cambiado.

"Soy rebelde y libertario..."

—¿Y antes hubieras posado en el Festival de Cine de San Sebastián con tu pajarita?

—Yo fui invitado al Festival por el director y el jurado. Yo era invitado oficial y, si tú aceptas ir porque te apetece estar cinco días en el Festival, tienes que aceptar lo que la comisión pide que se haga dentro del Festival. Antes, si hubiera tenido esta invitación, seguramente no lo habría hecho porque la comisión que organizaba el Festival era gubernamental y la selección de las películas no era democrática. Sólo por eso.

—¿Patxi, ahora, es un simple producto comercial?

—Antes de que mi trabajo se convirtiera en un producto de compra y venta, yo ya me estaba planteando esto, pero es algo que no depende de tí. Es decir, si tú quieres que tus canciones lleguen a un máximo de gente posible, debes utilizar los únicos medios que tienes a tu alcance.

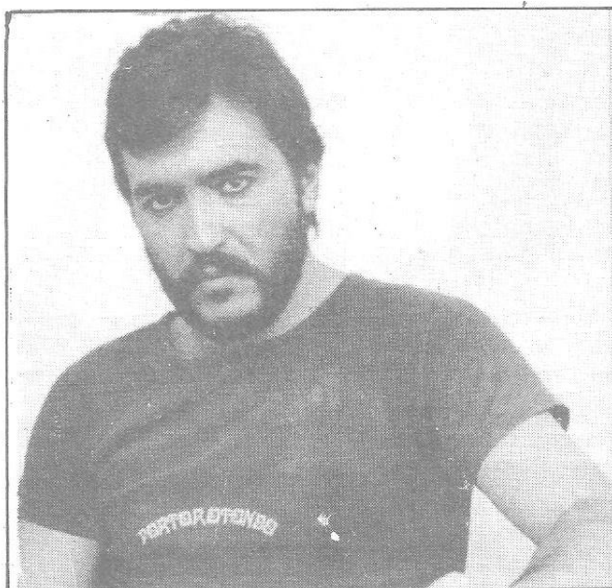
—¿Buscas tú mismo esta imagen de rebelde?

—Yo soy una persona bastante simpática, no un tipo gracioso, soy normal y bastante equilibrado y tranquilo. No me gusta molestar por molestar. Yo he grabado una felicitación de Navidad en TV sin afeitarse y sin corbata, y lo he hecho a posta, pero si tengo que ir a casa de una persona a la que no tengo que plantear nada, no me niego a ponerme corbata porque me parece una manera de incomodar ridícula. Entonces yo no soy rebelde por el simple hecho de rebelarme, lo que pasa es que, si me rebelo, soy un rebelde a muerte.

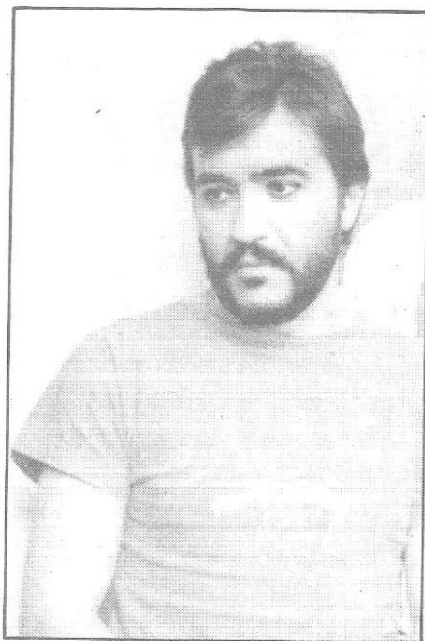
—A partir de tu casamiento con Amparo defraudas a mucha gente, pareces un nuevo aristócrata.

—Yo entiendo que eso te haya pasado. Lo que pasa es que yo no puedo renunciar a mi vida privada y a mi desarrollo personal, y hacer lo que a mí me dé la gana, aún por encima de todo. Es decir, yo he sido toda mi vida un rebelde y un libertario y voy a seguir siéndolo aunque no sea lo mejor para mi imagen, para mi trabajo o para la resonancia de mi obra, me importa tres pepinos. Yo me caso por la iglesia porque la señora con que me caso es católica, yo no. Entonces me pide que haga una cosa que a mí me da igual, a mí qué más me da casarme por la iglesia o no si yo no soy católico, ni siquiera soy religioso. Me da igual. Es lo mismo.

—¿Y era necesario todo aquel espectáculo?

—Había 35 personas invitadas a la boda. Lo que pasa es que eso no lo monté yo, ni podía imaginarme la que se iba a armar. Yo estaba en Barcelona haciendo una película y estaba un poco alejado de los trámites y esas cosas, y no palpé lo que había alrededor de la boda hasta dos días antes. Pero todo aquello ni fue montado por mí, ni hubo exclusivas, ni nada de eso. Yo me casé con una señora que, para bien o para mal, había sido mis universo y era muy guapa y, entonces, pues de repente voy al cine y me hacen una foto, si voy con un callo bajito con berrugas no me harían la foto.

—Pero Patxi, delante de un cura...

—Uno de los grandes follones que se armaron fue que yo nunca me puse de rodillas ni nada de eso. Yo estaba allí de pie y sin corbata de algún modo como contestación. No se puede contestar a algo que ya has aceptado, pero, claro, nunca te resignas. Yo no participé en la ceremonia.

—¿Ahora perteneces a otra clase social?

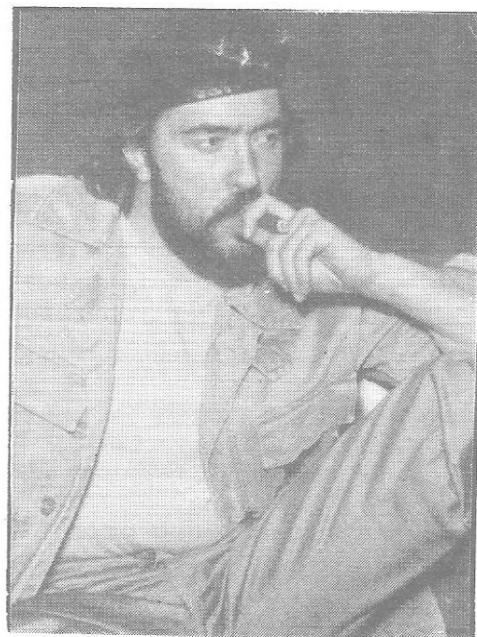
—No, no es cierto. Lo que pasa es que tengo otras relaciones pero eso es inevitable y eso no implica ninguna renuncia. De repente, tú te encuentras, no renunciando a tu gente, sino que las circunstancias en que tú te mueves, son distintas. Yo escribí "La Bohemia" en contestación a estas cosas. Yo descubrí que una camisa de seda era mucho más agradable que una de esparto, pero eso lo descubres siendo progresista o comunista o fascista, y tienes dinero para comprarte una camisa de seda y te la compras. No intento justificarme, sólo decirte que yo, ahora, gano dinero por mi trabajo y dedicación personal y sin renunciar a nada de mi obra en la que no hay una flaqueza.

Patxi nos dice que nunca le ha gustado cantar. Cada vez que sale a un escenario intenta estar el menor tiempo posible. No se siente cómodo delante de mil personas. Hace cuatro años que no graba un disco, y no le preocupa porque nunca se ha programado su trabajo. No se considera un privilegiado por eso, "en todo caso ese privilegio me lo he ganado a pulso".

—Es que a mí me parecería una traición el ir en metro si tengo coche nuevo. Me parecería una comedia falsa, si yo, ahora, llevara el dos caballos que llevaba en 1969, estaría mintiendo y, por ahí, empezaría mi propia desintegración interior. Yo tengo dinero para comprarme un coche con aire acondicionado, me dicen "joder, chico, con aire acondicionado", ipues claro, coño! ¿No tengo pelass? Pues ahí está, ¿o es que tengo que ir en bicicleta, con el pantalón roto? No. Mentiría. Eso lo hacía cuando no tenía dinero. Como todos. Pero si yo tengo que renunciar a mi estructura ideológica y teórica, entonces no, ¿entiendes? Si no eso no es ser rojo o progresista, lo que es, es ser gilipollas, que son dos cosas distintas.

Patxi nos dice que él no cobra, a él le pagan. "Tú cobras lo que la gente te paga, no es el empresario, es la gente." Con el tiempo, Patxi ha llegado muy alto o, quizá, le han llevado las circunstancias.

—Yo me voy a cazar con gente de derechas, porque es bastante claro, y vamos a tomar una copa o a comer y tomamos vino y yo pido un... Rioja tal. Me dicen: "¡Joder con el rojo, bebe Rioja el tío!" Estoy harto de oirlo, y es que soy rojo, que no soy gilipollas. El Rioja es mucho mejor que el... Valdepeñas, pero seas rojo o seas lo que seas. Estoy simplemente diciendo que hacer esto no implica venderse sino vivir con uno mismo y ser honesto contigo y cuando tú de repente sientes que es mejor el Rioja que el Valdepeñas, tengas los cojones de pedir Rioja.

Suena el timbre y, el Che, ha de salir a escena. Dejamos a Patxi Andión, un hombre hondo y ancho, y un Poeta... desde lejos.

Josep Martínez
Rosa M. Picó

Creació

PRESENTACIÓ D'UN PERSONATGE

AUREMBÍAIX...,

T'havien desterrat dels llibres d'història a la meua època d'estudiant només parlaven de gueres, fronteres i reis triomfants. He hagut d'esperar molt temps per a conèixer-te. Aurembíaix, m'han contat que vas nèixer a la Noguera fa molts anys, que eres filla d'Elvira i d'Ermengol, que eres de les noies més belles de la comarca. Per tu El Conqueridor deixà Elionora de Castella, la seva dona, que n'era filla de reis i et va fer la seva muller, la seva amant, et tragué a la llum als balcons dels palaus i moltes dones de la teua època t'envejaren, però la majoria t'estimà perquè eres del poble i per l'atreviment del teu gest.

Em contaren que un dia el bon rei Jaume signà un document pel què se't donava els comtats d'Urgell, Berguedà, Conflent i la Cerdanya, i pels teus possibles fills hi donava el cognom i els nomenava hereus. Una notícia, però, de sobte es comentà per tots els conreus, El Conqueridor amplià les fronteres del seu regne, més enllà d'Alacant i conquerí també les illes de Majorca, per contrapartida ha perdut el seu gran amor.

Aurembíaix no s'estima els honors ni els comtats, un bon dia sortí i deixà el rei més gran que ha tingut Catalunya amb tots els seus triomfs i se n'anà.

Aurembíaix, a la meua època d'estudiant els llibres d'història no parlaven de dones com tu, encara que la voluntat d'un rei estigués marcada per la teua presència, encara que fossis còtessa de moltes terres al meu país, es va considerar immoral aquesta part de la història, per això molta gent no et coneix. Avui et vull presentar als meus amics. Aquesta és l'Aurembíaix d'Urgell, senyora de la Noguera, comtessa del Berguedà, del Comflet i de la Cerdanya, amant de Jaume I.

M. Carmen

Centenars d'ulls adormits
que passegen damunt del diari
Desenes de cares botides
caçen musaranyes.
Alenades que poden
a la primera cigarreta i
al cafè amb llet
encara calent dins del cos.

...

Opressions de cossos contra cossos...
trepitjades, arrambades...
mans llargues, sedegosses...
aprofitant els béns dels altres...

...

"TOCINETS" DE CEL (Llaminadura típica de Múrcia)

Ingredients: 6 ous, 200 gr. de sucre, 1 llimona, vainilla, caixetes de paper i aigua.

Amb quatre cullarades d'aigua, 50 gr. de sucre i unes gotes de llimona, es fa un almívar una mica fluix. Quan està fet l'almívar es pinten les caixetes de paper amb un pinzell i les deixeu que s'assequin una mica. Amb 150 gr. de sucre i 7 cullarades d'aigua més unes gotes de llimona, es fa un altre almívar, però, aquesta vegada, ben fort o sigui, ben espès. Quan estigui fet es retirará del foc i, junt amb els 6 rovells, d'ou i una mica de vainilla -aquestes dues coses ben batudes- es va posant junt amb l'almívar ben a poc a poc i remenant-ho bé. (res de clares). Tot això es posa en una cassoleta petita perquè s'ha de posar dins d'una altra cassoleta amb aigua per a fer el bany maria al forn, es taparan les dues cassoles amb paper d'alumini i es posaran al forn uns 20 o 25 minuts. Es tallaran a trossets quan estiguin freds i es posaran dins les caixetes que en començar hem deixat pintades amb l'almívar.

I BON PROFIT !!!

Joana

Aquests dos fulls són vostres. Ens podeu enviar articles, poemes, acudits, fotografies, receptes de cuina, frases, comentaris, qualsevol cosa que sigui creació personal.

Remors de cotxes, motos...
primers xisclets
de les rodes sobre
l'aspre asfalt.

...

Corrués de gent. Corrents, vers a on?

Sols a un lloc

A les profunditats de les fàbriques;
d'on emergeixen els cants de les Sirenes
que ni Ulisses ni als Argonautes,
van poder atraure.

Josep Domingo.

En el jardí del meu pare
les liles han florit
tots els ocells del món
venen a fer els seus nius
el rossinyol i la tórtora
i la joiosa perdiu.
També un formós colom,
que canta dia i nit,
canta a les noietaes
que no troben marit.

Per mi no canta mai
perquè jo ja tinc marit
digues-me doncs formosa,
on és el teu marit?
Ell es troba a Holanda
els holandesos el tenen pres.
Què donaries tu formosa
per veure el teu marit?

Jo donaria Versalles,
París i Saint Denis,
les torres de Notre Dame
i la bandera de mon país,
també al formós colom
que canta dia i nit
tot això donaria si calgués.

Anònim francès segle XVIII-XIX
Títol "Aupres de ma blonde"
Adaptació al català: JÚLIA.

ENTREVISTA A: Alejandro Amusco

Ens hem acostat a un poeta. Vo-
líem saber si era de carn i ossos, si
no era com l'aire, si se'l podia tocar.
I l'hem tocat, hem xerrat amb ell,
hem fet broma. És un ser humà.
Existeix. És un Poeta.

L'home

T.d'A.— El teu nom és Alejandro Duque Amusco, però a les teves obres signes Alejandro Amusco. Per què?

A.D.— Vaig suprimir el Duque i avantposar-hi l'Amusco, sobretot per evitar la coincidència amb un altre poeta de trajectòria força semblant a la meua; és un escriptor andalús que es diu Duque i ja té un renom fet. A més, es diu Aquilino, quan signa una obra hi posa A. Duque... Per evitar la confusió, jo signo Alejandro Amusco.

T.d'A.— Parla'ns de tu: la infantesa, els estudis, la família...

A.D.— Vaig néixer accidentalment a Santander, però em considero andalús, de Sevilla, per ser més exacte. El meu pare era funcionari públic i li va tocar d'estar a Santander un quant temps; allà van néixer els meus germans i jo també, que sóc el més petit; al cap de pocs mesos el traslladaren al sud, el meu pare és d'allà... Jo opino que un és d'on és la seva família, encara que hagi viscut en un lloc fora de la seva terra.

La meua família era d'un nivell mitjà benestant, que va passar les seves penúries els anys 40 i 50. Jo vaig néixer a finals del 49, i vaig estudiar des del parvulari fins al preuniversitari als Germans Maristes de Sevilla. És al professor de literatura que vaig tenir-hi que dec la meua

A. Amusco: Poeta i home

inclinació cap a les lletres, encara que jo vaig començar la carrera de farmàcia perquè un oncle meu sense descendència en tenia una, el meu pare creia que l'havia d'heretar un dels seus fills, i tots els meus germans ja havien triat carrera. Estant a Granada, em passava més temps a la facultat de Filologia que no pas a la de Farmàcia, i un dia, a mig curs, vaig presentar-me a casa quan ningú no s'ho esperava i vaig explicar-los la veritat: que desaprofitava el temps, que tenia una vocació molt marcada per a la literatura i que creia que aquell era el meu camí. Per un atzar m'arribaren notícies que a Barcelona hi havia un pla d'estudis —el pla Maluquer— que m'interessava molt: era un pla obert en què cada alumne podia triar le assignatures que volgués, excepte unes quantes d'obligatòries. Jo vaig deixar de banda el llatí, que només havia estudiat a quart de batxillerat, i el grec que no havia estudiat mai. Així vaig treure'm l'especialitat de Filologia Romànica Hispànica.

El meu hobby —ja apartant-nos de la feina— és el futbol, jugar a futbol. Sóc afeccionat a algun equip —el Betis— i de vegades vaig als estadis, encara que no m'agrada massa, m'horroritza l'apassionament cec de la multitud.

T.d'A.— ¿No és una mica paradoxal el fet que algú dedicat a una cosa tan intimista com la poesia tingui una afecció tan extrovertida com el futbol?

A.D.— Si bé, la meua afecció és jugar a futbol; si a mi em diuen que hi ha un gran partit i alhora em diuen que si vull anar a jugar, jo vaig a jugar. No crec que hi hagi cap contradicció.

T.d'A.— Què t'agrada llegir?

A.D.— Sobretot poesia. Llegeixo poesia i assaig; la novel·la m'agrada, però m'apassiona menys que la poesia, i com que m'ocupa molt de temps, al cap de l'any he llegit més poesia. Considero que la poesia és el fet literari per antonomàsia: s'hi troben d'una manera condensada tots els recursos, procediments, atractius que es poden trobar en qualsevol altre fet literari.

**“El meu hobby
és
jugar a futbol”**

T.d'A.— Quins autors admires més?

A.D.— entre els espanyols, hi posaria Juan Ramón i Vicente Aleixandre, l'italià Ungaretti, Paul Valéry i Paul Eluard entre els francesos, els portuguesos Fernando Pessoa i Eugenio Andrade, Eliot i Ezra Pound dels nord-americans, uns genis que —com tots els genis— han deixat un abisme al seu darrera. Després altres poetes experimentalistes em deixen fred, i fan preguntar-me allò que deia Juan Ramón en un dels seus aforismes: "Pero, ¡Dios mío!, ¿a qué llaman estos hombres ser poeta?". És una poesia objectual, et fan un poema sobre un llum, de vegades amb menys gràcia que un fulletó de propaganda. Dels autors sud-americans vull citar, sobretot, Neruda, Borges, Molinari i Octavio Paz. A més cal no oblidar John Keats, Leopardi i Hölderlin.

El poeta

T.d'A.— Quan vas començar a escriure?

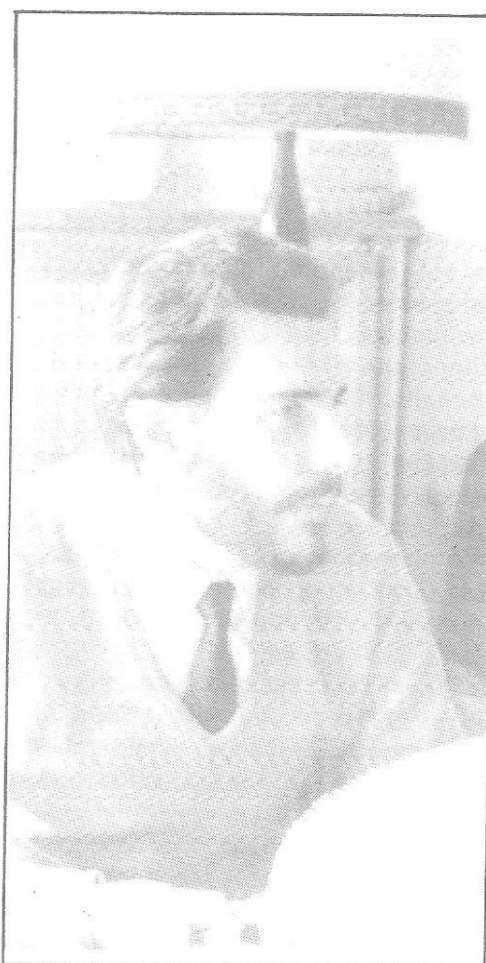
A.D.— Als disset o divuit anys, quan descobreixo Neruda i *Veinte Poemas de Amor y una Canción Desesperada*, vaig sentir la necessitat d'escriure poesia. Abans havia escrit alguna cosa, però sense intenció literària.

T.d'A.— I què has escrit?

A.D.— He escrit tres llibres, dels quals dos han estat editats: *Esencias de los Días*, publicat el 1976, i l'altre, un llibre siamès, *El Sol en Sagitario*, del 1978. El tercer llibre, que per a mi és el primer veritablement seriós es diu *Del Agua, del Fuego y Otras Publicaciones*, en tràmit de publicació. A més, he traduït i publicat en col·laboració amb la meua muller, María Jesús Velo, a Valéry, Kavafis i Keats.

T.d'A.— Per què escrius?

A.D.— Al principi escrivia per una efusió sentimental, desitjava expressar-me, comunicar —encara que fos a mi mateix— els sentiments que et commouen i t'arrossequen; després, per a algun escriptor, pot haver estat una forma de vanitat, un senyal teu que perdurà més enllà del temps, però ipobre del poeta que només escriu per vanitat! En un tercer moment, la maduresa, la poesia és un desig de perfecció que en la vida no ens és donada, una segona natura, un hàbit.

T.d'A.— ¿Es pot viure de la literatura?

A.D.— Una vegada preguntaren a Jorge Guillén: "¿Da la poesia para comer?" i ell respongué: "No, sólo da para merendar". Realment no es pot viure de la poesia. Hi ha escriptors que viuen de la literatura i saben que cada setmana han d'enviar dos o tres articles a diferents diaris per treure diners...

'No es pot viure de la poesia'

T.d'A.— Quin és l'estat actual de la poesia?

A.D.— Ara no tenim perspectiva històrica, no sabem com és el moment actual. Hi ha una certa nostàlgia dels autors del primer terç del segle, els poetes del '27 continuen essent uns mestres indiscutibles, i em sembla que cap generació poètica no ha arribat a la seva altura. Cal veure com evolucionarà la situació actual.

T.d'A.— Quina funció pot tenir la poesia en una civilització altament mecanitzada?

A.D.— La mateixa que quan no existia aquesta mecanització. La poesia té una influència molt limitada, no atrau gaires lectors; les edicions dels grans poetes tenen tirades de dos mil o tres mil exemplars. És una utopia pensar que la poesia pot canviar alguna cosa, la poesia ha de ser bona poesia.

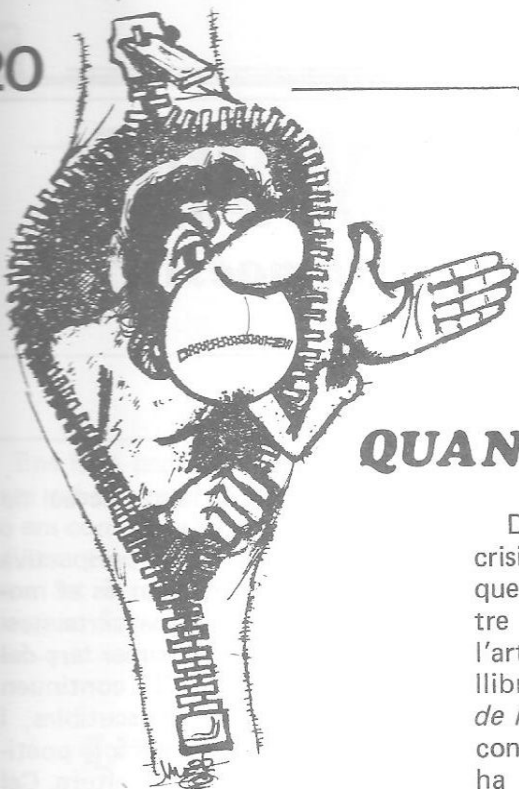
T.d'A.— Què opines de la concessió del Premi Nobel a Gabriel García Márquez?

A.D.— Em sembla molt just, se'l mereixia des de *El Coronel No Tiene Quien le Escriba*, i si no és per això, per *Cien años de soledad*, una epopeia del continent americà.

~~~~~

La conversa amb Alejandro Amusco ha estat llarga i interessant. Podríem haver xerrat molta més estona, però ja sabem el que volíem. L'Alejandro Amusco és, a més d'un gran poeta, una persona molt humana i sensible. Hem aconseguit un nou amic.

Eduard Castaño

UNA MICA DE TOT

QUAN LA CIENCIA PARLA DE L'ART

Diuen que estem en un món en crisi. Arnold Hauser, un dels autors que més ha estudiat els lligams entre les classes socials i la funció de l'art en la història, ens presentà un llibre titulat *Estem davant de la fi de l'art?*. Ens trobem amb una visió confusa i contradictòria de l'art. Hi ha gent que es pregunta si sentir predilecció per una o altra manifestació artística no deu suposar restar desvinculat o massa avançat. El que es vol pretendre és que la confiança en un mateix, en el sentiment íntim de cadascú hauria d'abandonar-se i donar prioritat als interessos intel·lectuals i fins i tot de classe. Segons aquesta teoria intel·lectual, si una persona escolta música, mira un quadre, llegeix una poesia i li agrada... això és un reflex de l'educació familiar, escolar, social, econòmica, etc., i vénen a dir que el sentiment que se n'obté no és tan profund ni tan propi com semblaria.

Quan la progressia local utilitza el materialisme dialèctic o el materialisme històric com anàlisi dels fets humans, si hom sap com funciona una mica aquest "tinglado" veurà que el que s'intenta és donar una visió científica i, per tant, digna de ser veritat sobre el fets. Però darrerament, la ciència, la ciència que investiga, la ciència que treballa, la ciència que descobreix en els laboratoris i que experimenta, ha explorat la relació entre l'art i subjectes que no han tingut cap educació i/o cap relació social. Aquests experiments - que jo sàpiga - ja s'han efectuat amb rates, fetus humans i plantes. Fa uns quants anys, un documental emès per Televisió Espanyola ens mostrà com un grup de rates de laboratori es trobava entre dos camins a escollir. En un racó

s'escoltava música de Mozart (segle XVIII) i en un altre, Schönberg (segle XX). Les rates preferien l'harmonia, la melodia per sobre de la música atonal. Preferien Mozart.

Molt interessants són, també, els estudis realitzats pels doctors Thomas Very i John Kelly en el seu llibre *La vida secreta del niño antes de nacer*. Vegem-ne unes quantes frases: "Si poses un disc de Vivaldi, l'infant més esbojarrat es relaxa... Si poses un disc de Beethoven, el nen més serè s'excita... Vivaldi és un compositor preferit dels nens intra uterins, com també Mozart".

Encara són més interessants els experiments amb música efectuats sobre plantes. Aquest cop és John Whitman qui ens escriu des del llibre *El poder psíquico de las plantas* que és un llibre on demostra que les plantes tenen emocions, diagnostiquen malalties, pressenteixen fets i "escolten" música. Unes carabasses mostren les seves simpaties i antipaties respectivament per un canal de música clàssica o de música rock. El rock és la música menyspreada de totes les plantes. La que més agrada és la clàssica, el pop suau i sobretot la música hindú.

No cal dir que tan sols estem començant en aquest terreny, però ja podem pressentir una nova aurora. No estem sols en aquest univers, hi ha coses que són innates. Aquests nous descobriments haurien de ser una guia -però mai una dràstica obligació- d'allò que podria esdevenir la concepció de l'art en l'esdevenidor.

Jordi Teixidó

Quan una persona es disposa a estudiar art, bé per exercitar-lo, bé per adquirir coneixements, acaba trobant-se, moltes vegades, en centres, escoles, instituts o facultats que són dominades per un professorat rígid i acadèmic -en els últims anys s'ha disfressat de progressia intel·lectual-. En aquests indrets, els professors -progres intel·lectuals- expliquen que l'art és un producte de la societat, l'educació i adhuc d'una determinada classe social. Aquesta classe social imposa el seu punt de vista sobre el món i sobre les coses -entre elles l'art a la resta de la societat. A part de ser insuportable, avorrit i una "tortura" mental això d'escoltar qualsevol comentari artístic basat en el materialisme dialèctic, encara s'intenta donar un sentiment de culpabilitat a l'individu receptor: "Si t'agrada el que expliquem, t'has convertit en un revolucionari actiu, en un element d'avantguarda del procés històric...". Però, "Si no estàs d'acord amb nosaltres, ets un burgès reaccionari, un capitalista opressor...".

SANTS - PARK

Leía no hace mucho, en la prensa, el proyecto de remodelación para la creación de espacios verdes, en la zona comprendida entre Sants, Hostafrancs y la izquierda del Ensanche. Así la "plaça dels Països Catalans" sería una excelente zona de solaz y esparcimiento y los terrenos de la "España Industrial" acogerían un estanque de grandes dimensiones. Si a eso le añadimos palmeras, podemos convenir que, en los próximos tiempos Sants-Park puede ser una realidad... ¡Ah!... la idea de plantar palmeras es maravillosamente mediterránea y árabe... ¡Oh, profeta!... ¡Cuántos oasis perdidos!

sonalidad. Don Friolera, Brandomín, Max Estrella, la reina castiza y el terrible Tirano Banderas permanecerán como personajes inolvidables de nuestra literatura. Sirva pues la evocación de Brandomín como sencillo homenaje invernal, al hombre que un día vió la realidad a través de los espejos de la calle del Gato; entre los fulgores esperpénticos de las "Luces de Bohemia".

Sergi Doria

EL INVIERNO DE BRADOMÍN

Frío y nieblas rodean al marqués de Brandomín, cuando, ya en el declive de su ciclo vital, llega a la carlista corte de Estella. Entre letanías y un modernista ambiente invernal, Brandomín vive su última sonata. "De tiempo en tiempo, en medio de la tarde llena de tedio invernal, se alzaba el ardiente son de las cometas, o el campaneó de unas monjas llamando a novena", son las palabras de Valle-Inclán-Brandomín: lejos queda ya el fulgor mexicano de la sonata de estío o la aventura romana de la sonata de primavera. Ahora estamos en la plenitud helada del invierno. Invierno de los campos, invierno de la vida. María Antonieta se llama, la fría y pálida dama que comparte la trama sonatesca con el marqués, el más admirable de los don juanes, "feo, católico y sentimental". Esta joya modernista finaliza con una frase de Brandomín: "Si la guerra no me había dado ocasión para mostrarme heroico, me la daba el amor al despedirse de mí, acaso para siempre."

Ramón del Valle-Inclán, uno de los más geniales escritores del panorama literario español del siglo XX se despidió de la vida, una vispera de Reyes de 1936. Tras de sí dejaba una obra llena de originalidad y per-

El Premi Nobel de 1982 va ser atorgat a Gabriel García Márquez. Això ja no és notícia, però voldríem retre-li el nostre petit homenatge des d'aquí. Felicitats, "Gabo"!

Dilluns, 17 de gener de 1983. Jorge Guillén celebrà el seu 90 aniversari. El dissabte anterior -15 de gener- aquest poeta de Valladolid havia rebut un homenatge. Per molts anys!

Acaba de sortir al carrer el llibre *Saba d'empelts II*. Conté narracions i poesies de diferents autors, en català i en castellà. El llibre ha nascut arran del concurs literari que convocà l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona i l'Associació Catalana de Joves Escriptors.

Rosa M. Picó

LOS TRABAJOS Y LOS DIAS....

GABINETE - CALIGARI

Si existe una corriente artística que me ha impresionado, es, sin duda, el expresionismo alemán. Recientemente, recorría las salas del "Centre Cultural" de "la Caixa", donde se exponía la colección pictórica Buchheim y me felicitaba de la idea de reencontrarse en Barcelona con un ciclo de películas expresionistas tan fundamentales como "El gabinete del doctor Caligari", "Doctor Mabuse", "Faust", "El estudiante de Praga", "El Golem", "Nosferatu" o "Die Nibelungen".

Las nuevas olas "modernas" tienen algo de expresionistas: sus caras blanquecinas, los ojos sombreados de negro, sombras violáceas en las mejillas, cabellos engominados y crispados. Trajes de cuero y medias negras. Nos recuerda el atuendo del medium Cesare y "El Gabinete del doctor Caligari" renace... Todavía están presentes en mi memoria sus alucinantes escenas, que con admiración contemplé una tarde lluviosa, en una sesión de Filmoteca.

Ahora se puede revivir esa valiosa estética... Si bajáis a la calle u os metéis en una discoteca de moda, o en el metro... observad. Con un poco de imaginación podréis hacer revivir en desconocidos transeuntes, al medium Cesare, o ver, entre las tinieblas, a su príncipe Nosferatu. (Nota: la música tecno de D.A.F. o la cara de Nina Hagen pueden ayudar.)

PARLEM AMB LA NOVA CANÇÓ

D'un temps ençà, parlar de la Nova Cançó ha estat fer referència als nous valors com Francesc Roca o Santi Vendrell, autèntics protagonistes de la cançó actual. Tot i així, sempre que s'organitza un recital característic de la Nova Cançó, són els noms més antics i representatius els que es donen cita. Això és el que va passar a principis d'any en el recital pro damnificats dels negaments al Palau d'Esports de Barcelona. Davant un esdeveniment d'aquestes característiques, "Trenc d'Alba" ha cregut convenient informar els seus lectors de les opinions d'alguns dels protagonistes d'aquella nit. Per aquest motiu hem anat a la recerca de cantants: Maria del Mar Bonet, Raimon, J.M. Serrat i Núria Feliu.

LA PRESENCIA DE SANTS

Sants també va estar representat en aquell recital amb la presència de la nostra Núria Feliu. Va ser la primera a l'hora d'actuar i la darrera a marxar.

—Què va significar, Núria, el fet de retrobar-se, una vegada més, tota la gent de la cançó?

—Bé, va ser normal. Fou un acte pels nostres germans. El més bonic va ser la resposta de la gent. En aquells moments s'han d'oblidar les discrepàncies que existeixen entre nosaltres i que per damunt de tot sobresurti la solidaritat amb tota aquella gent que està passant un drama tan gran.

—Una pregunta que ja hem fet als altres cantants. Per què vas escollir temes coneguts? Creus que en aquest tipus de recital és millor interpretar el que la gent espera?

—Sí, vaig fer un recull de cançons populars per trencar el foc d'entrada i perquè la gent hi participés. Per això em van fer sortir la primera. Li tocava a la M. del Mar, però no es va atrevir.

—Això de començar la primera deu ser un os?

—Sí, efectivament. Però es veu que jo sóc l'especialista. De totes maneres no m'importa. La qüestió era ser-hi i participar-hi.

Dies després del recital, i ja amb una visió més general i objectiva del que va succeir al Palau d'Esports, parlàvem amb M. del Mar Bonet.

—Com vas veure el recital? Creus que el públic va respondre tal com s'esperava?

—Crec que va anar molt bé. Un recital sempre depèn de l'estat d'ànim del cantant i del públic i en aquella ocasió crec que tan ells com jo, vam estar-hi molt a gust. Vam coincidir. D'alguna manera va ser com estimar-se mútuament, i això sempre és agradable.

—En la teva actuació vam adonar-nos que vas preferir cantar els temes més populars del teu repertori. Va ser per algun motiu especial?

—Bé, en els recitals normals, d'hora i mitja, es pot cantar de tot i quedar satisfet. Però aquell fou un recital en el qual cantaven molts d'altres companys, i l'estona per actuar era curta. La veritat és que quan vaig començar a animar-me, es va acabar el meu temps. Però això és normal en aquest tipus de recital. Per aquest motiu vaig escollir les cançons que la gent coneix més, perquè s'enganxessin ben aviat i s'anessin ràpidament.

—Personalment, què sents quan la gent t'aplaudeix amb fervor?

—És difícil d'explicar, és una comunió intensa amb el públic molt agradable. A la fi és el millor que et pot passar en un recital.

—Per últim, M. del Mar, què penses del sentit tan especial que tingué aquell recital?

—Crec que per ajudar els damnificats pels negaments s'haurien de fer moltes coses més. No es pot tenir només solidaritat, s'ha de participar-hi activament.

Després dels recitals del Poliorama, Raimon tornava a cantar a Barcelona, al Palau d'Esports. Realment, era interessant conèixer l'opinió d'un dels més antics de la cançó.

—Raimon, quina va ser la teva impressió personal?

—Aquell acte fou una manera de recordar a tota la gent perjudicada per les inundacions de fa uns mesos. Només es tractava d'això, d'ajudar-los al màxim dins la seva desgràcia.

—Què vas recordar en tornar al Palau d'Esports? Potser aquell recital de l'any '75?

—No, normalment jo no recordo res especial. He cantat moltes vegades als mateixos llocs i els records es van perdent.

—Creus que en aquest tipus de recital, el que cal és cantar el repertori més conegut?

—Normalment, jo canto les cançons que en aquell moment tinc més a mà, no penso en la seva popularitat. (I efectivament va ser un repertori molt personal on sobresortí només com a tema més conegut "Jo vinc d'un silenci".)

ROCK'N SHOW... I TOT CONTINUA

L'any '82 ja resta lluny i el '83, musicalment parlant, segueix l'herència del seu predecessor: el rock dur s'anirà extingint; el tecno, tret d'algun tema aïllat, anirà degenerant cap a sons més exòtics i experimentals; la música disco sonarà insistentment a base de mil aparells electrònics; el funky tornarà a escoltar-se com mai i les balades romàntiques, una vegada més, seran també part important de l'esquema musical d'aquest '83. Les modes seguiran el seu camí i esperem que floreixin noves tendències.

Un fet representatiu de la importància del 82 en l'actualitat és veure com discs nascuts a finals del passat any, tenen ara l'èxit esperat. Un d'aquests discs és l'últim d'Ultravox, "Quartet". Aquest nou LP és un clar exponent de l'evolució descendent del grup. El disc és només discret i Midge Ure —vocal i líder del conjunt— s'ha acomodat excessivament en el so característic d'Ultravox, oblidant-se d'exposar noves idees. El disc no és dolent i es poden trobar-hi bons temes, però es nota que falta aquella atmosfera especial tan ben assolida en l'LP "Vienna", sobretot, i més tard amb "Rage in Eden". Disc obligat pels fans d'Ultravox, per molt que la fórmula torni a ser la mateixa.

MIDGE URE

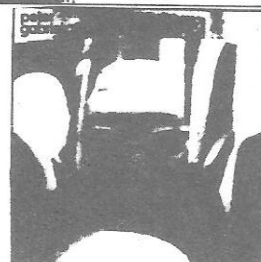
L'etern intel·lectual de la música moderna, Robert Fripp, ha tret al carrer un nou disc en el qual col·labora, també, Andy Summers, guitarrista de Police. L'originalitat de Fripp radica a fer tot allò que ningú no ha fet abans. El seu LP "I Advance Masked" poc té a veure amb la música actual. Els seus temes són honestos, inquietants, intensos, dissonants... i tenen l'encant de ser peces a dues guitarres, amb algun so sintetitzat de fons. A la fi, un disc atractiu, temptador i fins i tot quelcom incòmode, imprescindible per a ments intranquilles i avantguardistes.

Si en entrar a casa teva veus que s'ha convertit en una discoteca, tranquil, és que els veïns saben que tens l'LP de Roni Griffith. Música totalment disco, amb els tons funky necessaris, feta exclusivament amb sintetitzadors i computadores. Tecno disco ballable i contagiós.

ANDY SUMMERS • R. FRIPP

El quart LP que anomeno és precisament el quart de Peter Gabriel. Aquest darrer LP de l'ex-líder de Genesis, assoleix un to de dramatisme i sumptuositat que fa vibrar el més escèptic, alhora que flueix una atmosfera exòtica i misteriosa gairebé agonitzant. Especialment recomanables els temes "I have the touch", "Lay your hands on me" i el tan conegut "Shock the money".

I, per acabar, una traca de singles: "No més nits solitàries" és el títol del single del grup Wishbone Ash. El tema és un híbrid entre pop i heavy metal. Estètica típica de rock dur i cançons melodioses i intrascendents. El protagonista, per què no?, la guitarra.

I la moda tecno segueix. Nou disc de Human League, que continuen combinant el més pur estil dels anys '60 amb ritmes electrònics d'una frescor i actualitat impecables.

Heaven 17 també ha tret un nou petit: "Let me go!". No té el "ganxo" de peces anteriors, com aquell "Play to win" tan brillant, però sí és sorprenent l'extraordinària i laboriosa realització d'aquest tema. Diferents fases i ritmes, que fan d'aquest hit quelcom irresistiblement atractiu.

Radio Futura, renovant el seu so anterior, ha editat ja el seu darrer single. "Rompeolas" i "La estatua en el jardín botánico" són les dues cançons que s'inclouen en el disc. Temes molt encertats, amb força i capaçs de satisfer el més exigent. Tenen el seu encant.

TOT MÚSICA A SANTS

Hits nacionals:

- 1.— Mocedades
- 2.— Plácido Domingo
- 3.— Víctor Manuel
- 4.— Camilo Sesto

Hits estrangers:

- 1.— Supertramp
- 2.— John Lennon
- 3.— Imagination
- 4.— Phil Collins

Hits catalans:

- 1.— Lluís Llach
- 2.— Marina Rossell
- 3.— Maria del Mar Bonet
- 4.— Santi Vendrell

«QUERELLE»

Un pacto con el diablo

R.W. Fassbinder (1982)

Al empezar estas líneas tengo que hacer una especie de declaración de principios y decir, que quede claro, que al escribirlas voy a expresar única y exclusivamente mi opinión personal, y por lo tanto subjetiva, de la película que nos ocupa. Pero, al mismo tiempo no puedo por menos que señalar, dentro de mi humildad e ingenuidad cinéfila, mi inevitable sorpresa al leer la crítica especializada y constatar el tratamiento que ha dado a la obra póstuma de Fassbinder. Creo, personalmente —y ésto no es falta de ética, ya que no soy colega de los críticos cinematográficos—, que una gran mayoría de ellos no ha ido "más allá del bien y del mal" al enjuiciar la película, con todo lo respetable que sean sus opiniones, pero que yo no comparto.

Para los que se han quedado con el "mal", el film va desde ser una película "extravagante y tediosa" hasta una "vergüenza ajena" incomprensible, pasando por descalificaciones como "ridícula", "una sucesión de imágenes que se mueven sin lógica" o "un decorado para una función de aficionados", para terminar dictando una grave sentencia como ésta: "Definitivamente, la peor película de Fassbinder".

Más cercano está mi punto de vista para los que se quedan con el "bien". Los cuales califican el film de "reto cinematográfico", "de visión obligatoria", "piedra de toque y representativa de un cine gay" que, añadiría yo, no existe o no lo deja existir la industria (aquí en Cataluña tenemos un claro ejemplo con el colectivo "5QK,s", que hace un cine marginal y para ghettos).

En el film de Fassbinder, el marinero Querelle es deseado por hombres y mujeres, como en la novela de Genet, y se debate (véase crítica) entre el "bien y el mal" en busca de la "purificación existencial a través del amor, el engaño, la violencia y la muerte" (Jordi Ballo — Dirigido por... núm. 96).

Personalmente, me parece un gran fresco gay, un film revolucionario en su exposición total y respetablemente partidista. Una película en la que el espectador medio, entre los que me cuento, no puede identificarse con los personajes y por tanto no entra de lleno en la historia. Ahí se encuentra el distanciamiento que Fassbinder no oculta en ningún momento. El personaje, interpretado por Franco Nero, explica su amor por Querelle y la belleza de los marineros a un moderno cassette portátil, una voz en off nos relata de forma artificial el desarrollo de la historia. Continuamente tenemos elementos referenciales en el film que nos alejan (una moto japonesa de gran cilindrada fuera de época al igual que el aparato cassette), y una atmósfera cerrada y claustro-

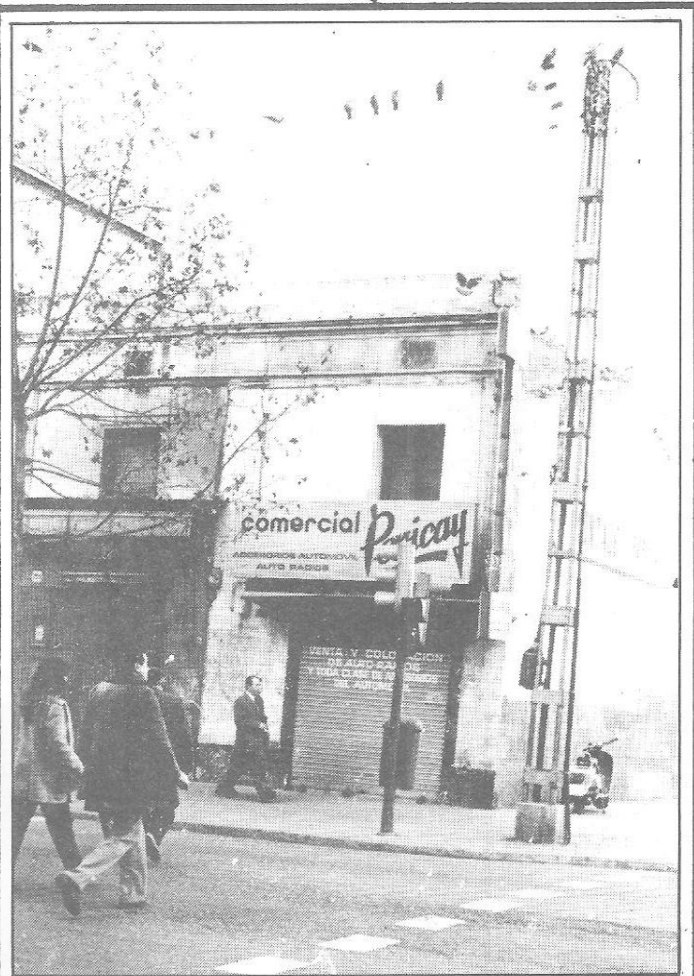
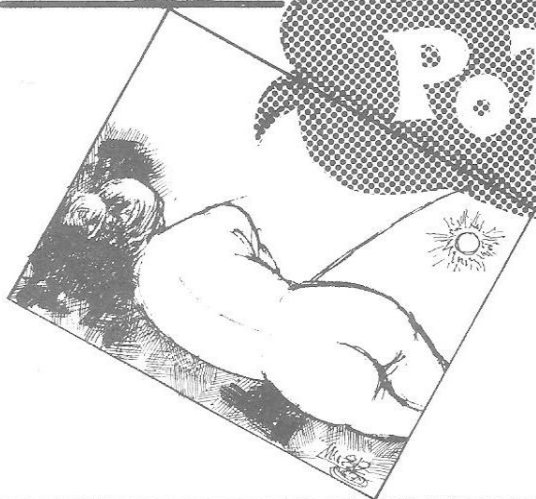
fóbica, llena de colores vivos que llenan toda la pantalla y dan a la puesta en escena una maravillosa teatralidad. Aquí de nuevo estoy de acuerdo con Jordi Ballo, quien, a propósito del escándalo que produjo en Italia —donde la censura se creía en el derecho de mutilar la cinta cortando dos escenas—, dice: "No hubiera pasado nada si la homosexualidad se mantuviera en los esquemas clásicos que Schlesinger marcó en su 'Domingo, maldito domingo', y que Hiller ha empaquetado para consumo de estómagos relucientes en 'Su otro amor'".

En resumen, una película, como decía más arriba, difícil de ver sin tensión por el claustrofóbico ambiente en el que se mueve y los diálogos con palabras de las llamadas "malsonantes" que, dentro de la irrealidad del film, pueden ser el aspecto que dé más credibilidad a la acción, por el tono y el momento en que son dichas. Hay que señalar el trabajo de Brad Davis y Jeanne Moreau, con una puesta en escena inconmensurable y una dirección de actores magníficamente teatral.

El niño salvajemente trufado

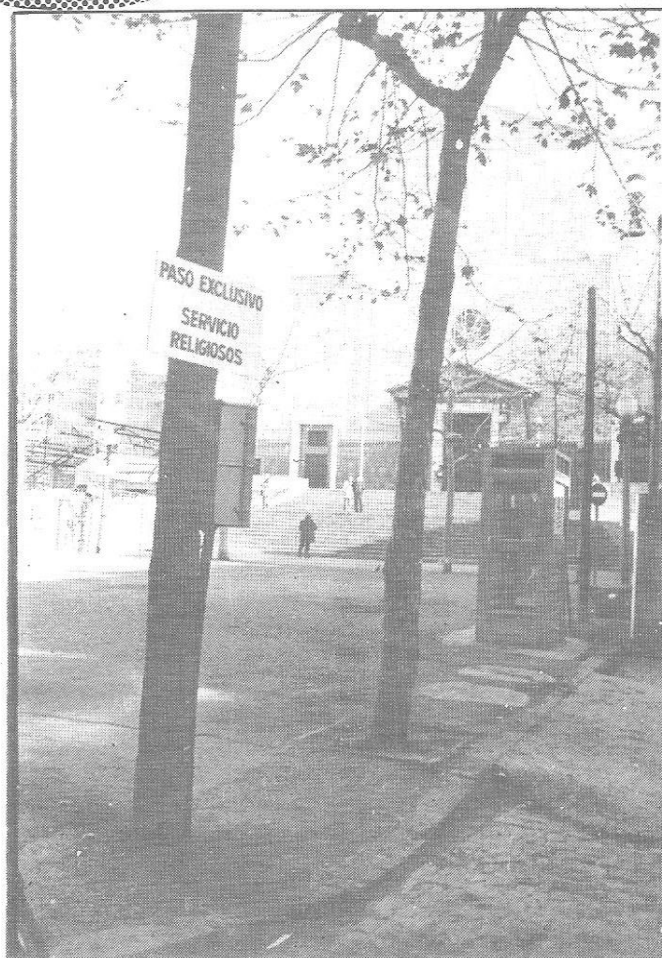

POTI - POTI

"Coloms als fils elèctrics"

Un bombardeig quotidià i no tenim sirenes d'alarma anti-aèrea ni un quiosc de lloguer de paraigües. Esperem que els fils aguantin.

"Paso exclusivo servicios religiosos"

Suposem que el rètol es refereix a l'església de la fotografia, però l'orientació és cap a les Cotxeres. Serà una amenaça?

Molts de vosaltres potser ja sabreu —sobretot si llegiu diaris esportius o revistes del "corazón"— que el porter de l'Espanol, Tomàs N'Kono, ha tingut una filleta fa poc temps. Bé, la filleta l'ha tinguda la dona, s'entén, però el que potser no sabreu és el lloc on l'han batejada. Doncs, la negreta Ferdinanda —aquest és el nom de la nena— ha estat batejada a la parròquia de Sant Medir. Ah! I el rector Bigordà, per si no ho sabíeu, és barcelonista de cap a peus.

CONCURS LITERARI

DE SANT JORDI...

La biblioteca de l'Ateneu Popular de Sants i la revista Trenc d'Alba, amb motiu de la festa de Sant Jordi, convoca un concurs literari amb les següents bases:

- 1.—Hi podrà concórrer tothom que vulgui amb un treball inèdit, d'uns 5 a 10 folis per als treballs en prosa, de 3 a 6 folis per als reportatges i d'1 a 10 folis per als còmics, mecanografiat a doble espai, en paper mida foli i a una sola cara.
  - 2.—Els treballs, que hauran de ser firmats amb pseudònim, aniran acompanyats d'un sobre a part, tancat, a l'exterior del qual constarà el pseudònim corresponent i el títol del treball. A l'interior del sobre s'indicarà nom, cognoms, data de naixement i adreça de l'autor.
  - 3.—El termini d'admissió dels originals acabarà el dia 10 d'abril. Els treballs s'han de lliurar a la biblioteca de l'Ateneu Popular de Sants, al C. Riego núm. 28.
  - 4.—S'atorgaran premis als següents treballs:
    - A la millor narració curta.
    - Al millor còmic.
    - Al millor reportatge sobre algun aspecte del barri.
    - A la millor obra poètica.
  - 5.—Els treballs podran ser escrits en llengua catalana o castellana.
  - 6.—No es podrà presentar una mateixa obra en català i castellà.
  - 7.—El veredict del jurat es farà públic el 23 d'abril, dia en què també es donaran els premis.
  - 8.—El jurat podrà declarar desert algun premi si considera que cap de les obres presentades no el mereix.
  - 9.—La participació en aquest concurs suposa l'acceptació implícita de les seves bases. Es refusarà qualsevol treball que no hi estigui d'acord.
- Oportunament es donarà a conèixer la composició del jurat.

Td'A

NOTA DELS ORGANITZADORS DEL FESTIVAL DE CINEMA DE SANTS

L'organització del V Festival de Cinema de Sants ha valorat positivament el resultat obtingut aquest any. S'ha fet el pas necessari per poder assolir un festival realment popular i amb coherència, tant en l'aspecte d'organització com en el de programació. A partir d'enguany el festival és autònom de qualsevol entitat i té el suport del Secretariat d'Entitats i del Consell del Districte. Les projeccions han estat descentralitzades a nivell de districte. S'ha fet, també, un homenatge molt modest però important a l'Arton Moreno, peoner del cinema d'animació i dels dibuixos animats a Catalunya i a tot l'estat espanyol. Ha sorgit, finalment, la iniciativa de celebrar unes jornades-debat sobre possibles alternatives per donar a conèixer el cinema del nostre país.

De la convocatòria de guions, s'ha realitzat un film que esperem popularitzar un cop enllestit el muntatge.

La continuïtat d'aquest festival dependrà, a partir d'ara, de tots.

L'Equip organitzador

El dia 7 de març de 1982 sortí al carrer el número 1 de "Trenc d'Alba". Com podeu observar, estem a poques hores del 1r. aniversari. Sí, sí, d'acord, nosaltres també ho volem celebrar. "El que avisa no es traidor". Continuarem informant.

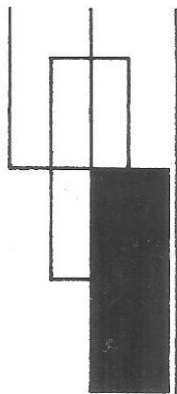
**FARMACIA
CENTRO
DE
ESPECIFICOS**

**A. SALTÓ
VALLES**

formulas
magistrales
anàlisis
oxígeno
ortopedia
grups
sanguíneos

AVENIDA MADRID, 222 VALLESPÍ, 103 (PLAZA CENTRO)

Tel. 339 63 32 Barna-14

GESTI
música

GALILEO, 11-13

Barcelona-28

C/ SALOU, 5 Barcelona, 14

Butlletí de Subscripció'

FULL DE SUBSCRIPCIÓ O
D'APORTACIÓ ECONOMICA

Nom _____

Carrer _____

Població _____ D.P. _____

Telèfon _____ Activitat _____

Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a
través de la modalitat següent:

Subscripció normal (10 nùms.) 750ptes ☐

Subscripció de suport (id.) 1.500ptes ☐

Aportació Voluntaria (id.) _____ptes ☐

Signatura,

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Els agrairé que amb càrrec al meu
compte/llibreta, atenguin els rebuts
que els presentarà la revista "TRENC
D'ALBA" (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte _____

Banc/Caixa _____

Agència _____

Nº compte/llibreta _____

Població _____ Data _____

Signatura,

ENVIEU-LO A "TRENC D'ALBA" c/ Riego, 28 BARCELONA-14.

bahia

salade ball

DISSABTES
i FESTIUS TARDES
i DISSABTES NIT

BALL AMB ORQUESTRA

Els dissabtes nit: especial per a matrimonis i grups de parelles

OLZINELLES ,31 (SANTS) Tel . 421 77 10

TERMOPARKET

LA ULTIMA NOVEDAD EN PARKET

Galileo,46 Tel. 33955 66 BARNA-28

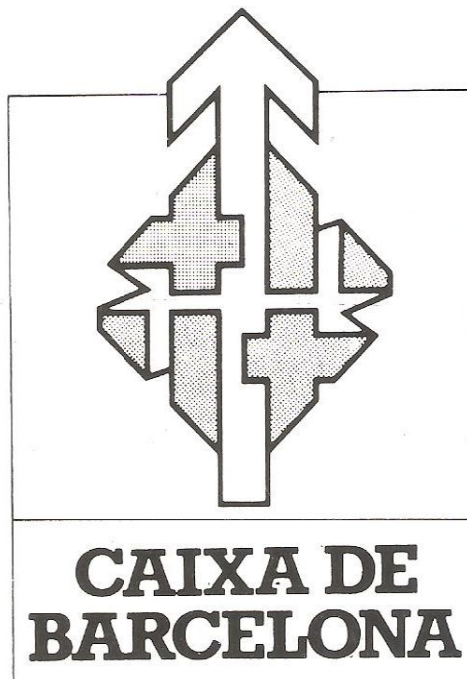
FONTANERIA

ELECTRICIDAD

CASAIS

INSTALACIONES-REPARACIONES
AGUA-GAS-ELECTRICIDAD

Roger,12 Tel. 2406162- 3346458 BARNA-28

CAIXA DE BARCELONA

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tlf. 421.35.11

PLAÇA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113

HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tlf. 243.55.03

LA BORDETA - Badal, 90-92 - Tlf. 331.26.47

GAYARRE - Gayarre, 15-17 - Tlf. 422.35.72

OLZINELLES - Olzinelles, 10-12 - Tlf. 422.36.27

SANT MEDIR - Constitució, 40 - Tlf. 431.30.10

BARCELONA - 28

BADAL - Carretera de Sants, 295-297

AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tlf. 333.18.16

SUGRAÑES - Sant Frederic, 1-3 - Tlf. 422.39.72

SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tlf. 339.83.14

CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tlf. 339.44.23

GALILEO - Galileo, 54-58 - Tlf. 330.51.04

Amb el suport del Secretariat d'Entitats